Do Võ Phi Hùng Cựu HS Petrus Ký (67-74) tặng Huỳnh Chiếu Đẳng chủ Kho Sách Xưa Quán Ven Đường (scan từ microfilm của Library of Congress)

VIỆT-NAM CÔNG-HÒA NĂM THỨ 8
Năm thứ 9 — Số 2.399
Giá 2 đồng
NGÀY THỨ SÁU 14-12-1962
18 tháng Mười Một (Âm-lịch)

Ngôn-Luận

Nhật-báo thông-tin nghị-luận hữu-ích của mọi gia-đình
Chủ-Nhiệm và Chủ-Bút : HỒ-ANH
Tổng-Thư-Ký Tòa-Soạn : TỪ-CHUNG
Điện-thoại 25.528—Hộp thư số 6
Toà-Soạn và Trị-Sự 86 đường Lê-Lai—Saigon

CÔ-ĐỘNG

QUAN-ĐIỂM

« VIỆC GÌ CÒN PHẢI HỎI ! »

Hôm nay Tòa Thượng Thẩm Sàigòn xử một vụ án mà chắc chắn là còn tốn nhiều giấy chầy nhiều mực : VỤ ÁN CẦM-NHUNG.

Có lẽ quý bạn đọc giả cũng có người tò mò nêu câu hỏi : « *tại sao không thấy báo chí* thuật lại nội vụ trước hôm tòa xử để dư luận có thể theo rõi sự phán xét công minh của Tòa Án ? » Phép lịch sự sơ đẳng khuyên nhà báo đừng tiểu thuyết hóa hình ảnh ghê rợn vốn là hậu quả của một tội ác. Lòng nhân đạo tối thiểu không cho phép nhà báo kích động thêm nỗi đau khổ của nạn nhân đã một thời nổi tiếng là giai nhân. Người đẹp xưa kia, giờ đây chỉ còn tượng trưng cho sự tàn phá của lòng độc ác.

Công lý nào hàn gắn nổi vết thương ? Công lý nào phục hồi nổi cho nạn nhân tâm trạng yêu đời ? Công lý nào xây dựng nổi cho nạn nhân lòng vị tha nó sui khiến người ta tha thứ ?

Luật « *báo thù* » (loi du talion) ư ? Răng đổi răng, mắt đổi mắt ư ? Làm vào vòng luẩn quẩn ấy bao giờ gỡ cho ra ? Chấp tay cầu nguyện để đủ lực quên ư ? Thời đại văn minh không cho phép con người xử dụng luật cổ và cũng không giúp cho nạn nhân đủ phương tiện để mà chuyển cuộc đời tới hướng tìm chân lý vĩnh cửu, bỏ qua thù hận !

Và lại, luật thời nay là luật để áp dụng cho những con người sống trong xã hội văn minh nhưng khi mà con người không theo kịp đà văn minh thì đâu phải là lỗi tại luật pháp ? Khi người ta leo quá nhanh trên bậc thang xã hội, khi người ta chưa đủ đức độ mà phút chốc được nhấc lên cao, người ta dễ bị say...

Đòi hỏi ở kẻ say một thái độ thông cảm có khác gì đòi hỏi người đàn bà từ bỏ bản chất đàn bà để mà dứt g ghen tuông. Trong lòng người phụ nữ nào mà chẳng còn sót lại đôi chút tính chất Hoạn Thư. Và từ khởi điểm ghen tuông thông thường đến nấc tự tạo lấy công lý chỉ có mỗi một bước cách ngăn : ấy là xuẩn động. Xét như thế, theo triết lý thì kẻ xuẩn động đáng thương hơn là đáng trách... Nhưng trong xã hội văn minh chỉ có những kẻ gia mới sống với triết lý. Còn con người bình thường, sống với lẽ phải thông thường.

Tại diễn đàn Quốc Hội, một vị dân biểu kiêm ký giả, đề cập tới vụ án Cẩm Nhung đã tuyên bố như sau : « *Chúng ta hiện có pháp luật bảo vệ cho quyền lợi gia đình. Luật Gia-Đình bảo vệ quyền lợi bà chủ gia đình. Trong trường hợp này bà chủ gia đình đã lợi dụng thế lực, xử dụng tiền tài để tự làm lấy công lý. Do đó, dân chúng hướng về Pháp Đình Saigòn, xem Tư Pháp Việt Nam phán xử như thế nào ?* »

Thận trọng, ông Dân biểu rào đón là ông không muốn nhận định về sự phán xét của Tòa cũng như không muốn nêu ý kiến có thể gây ảnh hưởng tới sự phán quyết dĩ nhiên là vô tư của Toà Án. Tuy ông không diễn đạt hết tư tưởng nhưng cử tọa ngầm hiểu rằng ý ông ất mong cho kẻ nạn nhân khi trông cậy nơi « *Sự Sáng Suốt của Quý Tòa* » sẽ không bị thất vọng...

Dân chúng không phải là dân biểu. Dân chúng cũng không làm báo. Dân chúng không quan tâm phân tích tâm lý. Dân chúng cũng không thông cảm thấy kẻ cậy thế lực tự làm lấy công lý là khinh nhờn công lý. Dân chúng không cần rào trước đón sau. Dân chúng không băn khoăn về phép lịch sự, không thắc mắc về lòng nhân đạo, không miên man với triết lý. Dân chúng ăn ngay nói thẳng.

Hỏi người ngoài phố : « *Thế nào, ủng hộ bên nào ?* », thì câu trả lời vỏn vẹn chỉ là : « *Việc gì còn phải hỏi !* »

Vì lẽ người ngoài phố xét xử theo lẽ phải thông thường. Người ngoài phố nghĩ rằng tự làm lấy công lý kiểu ấy không phải là thương chồng, không phải là cứu vãn hạnh phúc gia đình. Mà coi là ngu ! Mà chỉ là quá thương tiền ! Mà chỉ là hợm hĩnh sảng !

Trong lúc ấy một ông dân biểu khác cũng là luật gia uyên thâm đã đề nghị trước diễn đàn Quốc Hội là không nên chính-trị-hóa Pháp Đình, mà phải xã-hội-hóa Pháp Đình, để Tư Pháp phục vụ chính nghĩa.

Bản án ngày hôm nay sẽ mở một kỷ nguyên mới cho Tư Pháp Việt Nam chăng ? Kỷ nguyên Pháp Đình Vị Xã Hội sẽ ban bố một thứ công lý không phải là trừu tượng, mà là công lý ăn khớp với lòng đại chúng mong mỏi chăng ?

Nguyện vọng của đại chúng thường không có gì là quá đáng. Dân chúng chỉ mong rằng kẻ cậy thân cậy thế làm nên tội thì phải đền tội cho xứng đáng và kẻ nạn nhân đau khổ phải được đền bù vật chất cho tương xứng, để những kẻ thấp cổ bé miệng có thể vững tin là quyền lợi của lớp người yếu thế cũng được pháp luật bảo vệ chu đáo, thật là chu đáo.

NGÔN-LUẬN

Sự quật khởi của Bắc Bornéo thất bại...

KHỞI-NGHĨA TAN RÃ

• Ấn đã nhận phản lực cơ Nga

Cuộc khởi nghĩa ở Brunei

MANI. — Lãnh tụ cuộc khởi nghĩa ô. Azhari, dọa sẽ kêu gọi ngoại bang viện trợ vì « Thủ Tướng Mã Lai đem quân đến giết dân tộc tôi ». Về chiến sự tại 2 thành phố chính : quân Anh đã chiếm lại gần trọn Séria, và đang đánh lớn ở Kuala Belait. Tướng Poett, tư lệnh quân Anh ở Viễn Đông loan báo rằng cuộc khởi nghĩa đang tan rã.

Tình hình Ấn Độ

TÂN ĐỀ LI — Nghị viện Ấn được loan báo rằng hôm qua phi cảng Ấn đã bay thử máy bay phản lực Mig của Nga cung cấp. Phe đối lập hỏi « Nga sẽ có buộc không được dùng máy bay ấy để chống Trung Cộng chăng? » nhưng không được trả lời và chỉ được cho biết « Ấn sẽ dùng máy bay đó theo ý Ấn muốn ».

TIN QUỐC-HỘI

CHỈ-TRÍCH KHUYẾT-ĐIỂM ĐỂ XÂY-DỰNG

Chứ không phải là tổng quát hóa trường hợp cá nhân gây ấn tượng chế độ đang hư hỏng, đang xuống dốc !

SÀIGÒN. — Đến thứ Tư, sự can thiệp của ông dân biểu Nguyễn Quốc Hưng hôm trước còn để lại dư âm và đã tạo nên một luồng sóng nặng tính cách hướng dẫn, ý kiến của ông được nhiều dân biểu tán đồng, và sáng kiến của ông có lẽ cũng được các chủ tịch ủy ban khác noi theo.

Thảo luận về phần dự xuất của Bộ Tư Pháp, quý ông dân biểu đã lần lượt đề cập tới những vấn đề như : phải xét lại những vụ buôn lậu ăn được không nên coi như buôn lậu thường; những án lệnh đuổi nhà đất cứu xét theo pháp lý mà không cứu xét theo thực tế xã hội ; thời gian chống án quá dài; điều tra bổ túc quá lâu; cung cấp đồ đạc cho thẩm phán ở các tỉnh ; kẻ bị bắt được viết thư về gia đình báo tin ; án tòa các cấp xử quá nhẹ ; tăng cường thông ngôn gốc Thượng ở Cao Nguyên, thủ tục sang tên bất động-sản phiền phức ; bắt trái chủ ngay tình của can phạm Đức Lợi trả tiền cho chính phủ thế cho can phạm có hợp pháp hay không.

Sau khi Quốc Hội thông qua phần dự xuất của Bộ Tư Pháp ở mức 110.225 ngàn đồng, thì đến buổi chiều, Quốc Hội thảo luận sang phần dự xuất của Bộ Nội Vụ.

Có vị dân biểu nhận định rằng cao trào chống Cộng tích cực của dân chúng có khuynh hướng chuyển sang tiêu cực và có nơi thành thụ động. Nguyên nhân là vì sự đối xử của các cấp hành chánh đối với dân chúng ở xã thôn, và vì sự hăm dọa của Việt Cộng trong khi chúng ta không bảo vệ được đồng bào cho có hiệu quả.

Những trường hợp hội viên xã tham nhũng phá hoại chế độ đã được nêu ra làm thí dụ. Ông Chủ Tịch Ủy Ban Nội Vụ cũng lên diễn đàn trình bày sự nhận định của Ủy Ban và đưa ra sáu đề nghị : chuyển cán bộ quận về xã, tỉnh xuống quận, trung ương xuống tỉnh, hướng sinh viên Học viện Hành chánh Quốc gia thành chiến sĩ diệt Cộng hữu hiệu, đặt trọng tâm vào việc cải huấn, nâng cao biện pháp xã hội cùng chăm nom du đãng.

Riêng ông Phạm văn Thùng đã hùng biện thổ lộ tất cả lòng uất ức của người dân bị bắt oan vào Trại Tế Bần. Tay khuỳnh thắt lưng, ông Thùng hùng biện. Giọng ông như tỏa ra một luồng điện thu hút cử tọa, và người ta thấm cảm thấy ông nói những điều ông cảm một cách chân thành, vì những người dân bị đuổi nhà, vì những người lao động bị xử ức, vì những người buôn thúng bán bưng thấp cổ bé miệng, vì những thanh niên bị ngờ oan là du đãng. Ông mạt sát thái độ xử sự quá trớn, ông nêu trường hợp điển hình mà đôi khi chính ông đóng vai chủ động.

Trước những sự cố gắng chỉ trích khuyết điểm của Hành pháp để xây

Xem tiếp Q trang 4

NHÂN DỊP TẾT ĐỒNG BÀO CẦN ĐỀ PHÒNG

BỌN GIẢ MẠO NHÀ CHỨC-TRÁCH

để mua hàng-hóa thực-phẩm

SÀI-GÒN. — Tòa Đô Chánh thông cáo :

Trong những dịp lễ Giáng Sinh, Tết dương lịch và Tết Nguyên Đán thường có một số lưu manh mạo xưng là nhân viên các cơ quan Chánh phủ có thẩm quyền kiểm soát thuế vụ, thương mãi, công kỹ nghệ.. để mua chịu hàng hoá, vật dụng, thực phẩm v.v... mà không trả tiền hoặc mua với giá thấp hơn giá chánh thức ấn định.

Để phòng ngừa tệ trạng này, yêu cầu quý vị thương gia, công kỹ nghệ gia, nếu gặp trường hợp nói trên, nên báo cáo ngay cho nhân viên công lực đến can thiệp để bắt và truy tố các đương sự ra trước Tòa án.

Tòa Đô chánh trước mong quý vị thương gia và công kỹ nghệ gia cương quyết tiếp tay với cơ quan an ninh và Cảnh sát Đô thành trong công cuộc bài trừ những kẻ lưu manh hoặc lạm dụng chức vụ làm tổn thương đến danh dự của nhân viên công quyền.

THÔNG CÁO

Về học bổng Gia Nã-Đại (niên khóa 1963)

Hội Đồng Du Học thông cáo :

Về niên khóa 1963 Chính Phủ Gia Nã Đại dự cấp một số học bổng thuộc Chương trình Colombo, dành cho sinh viên để theo học tại các Trường Đại Học, theo các chi tiết và điều kiện dưới đây :

Môn học :

— Điện học
— Cơ khí
— Địa chất học
— Hầm mỏ
— Canh nông
— Vật lý
— Hóa học

Thời hạn học : Từ 4 đến 5 năm tùy môn học.

Học bổng : Kinh phí cư trú và chuyến cả khứ hồi do Chính phủ Gia Nã Đại đài thọ.

Điều kiện về ứng viên :

— Phải có ít nhất Tú Tài toàn phần.

— Nam ứng viên không quá 19 tuổi tính theo niên khoá 1963 (nghĩa là sinh từ các năm *1944, 1945 v.v... trở về sau*).

— Chưa có Lai anh hoặc chị em ruột đã được học bổng. Trong trường hợp ứng viên đã có một anh, chị, em ruột đã được hưởng học bổng để du học với tư cách sinh viên, Hội Đồng Du Học chỉ tuyển lựa ứng viên ấy nếu thực xuất sắc.

Hồ sơ gồm :

— 1 đơn (theo mẫu tại Bộ Quốc Gia Giáo Dục và
— 1 tờ lý lịch) Nha Tổng Giám Đốc Kế Hoạch
— 1 bản sao khai sinh.
— 1 bản sao văn bằng Tú tài II và các chứng chỉ Đại Học (nếu có).
— bản chính học bạ Trung Học.

Sinh viên hiện ghi tên tại các Trường Đại Học phải gửi hồ sơ qua các Viện Đại Học để được chuyển đến Bộ Quốc Gia Giáo Dục và Hội Đồng Du Học (Nha Tổng Giám Đốc Kế Hoạch, 46 Bến Chương Dương—Saigon) trước *31-12-62, hạn chậm nhất*.

Nha Tổng Giám Đốc Kế Hoạch không nhận các hồ sơ sinh viên không được chuyển theo hệ thống trên.

Các ứng viên đã nạp hồ sơ dự học bổng Tây Đức (theo thông cáo số 4303 TTP/NKH/6 ngày 10-9-1962) hoặc học bổng Nhật Bản (Theo thông cáo số 5.228-TTP/NKH/6 ngày 29-10-1962) nếu nay muốn dự học bổng Gia Nã Đại chỉ cần gửi thơ cho Hội Đồng Du Học (Nha Tổng Giám Đốc Kế Hoạch, 46 Bến Chương Dương, Saigon) xin bỏ tên trên danh sách học bổng Tây Đức hoặc Nhật Bản và xin chuyển hồ sơ sang học bổng Gia Nã Đại.

Saigon, ngày 10 tháng 12 năm 1962

HỘI ĐỒNG DU HỌC
Thông cáo

GÁC LẠI

Vì cần chỗ để đăng tải tin tức đặc biệt về việc xử vụ Cẩm Nhung, các bài thường trực phải gác lại một kỳ. Trân trọng cáo lỗi cùng quý bạn đọc.

N.L.

TIN MỪNG

Vừa được Trung Úy LÂM-QUAN-NGHĨA báo tin lễ thành hôn.

Thành thực chúc mừng Bạn NGHĨA và xin hân hoan chuyển tin vui « NGHĨA lấy vợ » đến toàn thể các bạn K14TVBQG.

ĐÀM

Sáng 13-12-62, sau 17 tháng kết hợp lý đoán Tòa Sơ-Thẩm Đại-Hình xét xử vụ

VŨ-NỮ CẨM-NHUNG

SÀIGON. — Sáng qua, Tòa Sơ Thẩm Đại Hình đã đem xử vụ « Cẩm Nhung ». Thành phần Tòa gồm : Chánh Thẩm Nguyễn mộng Bích, Phụ thẩm Hà Dương Vỹ và Nguyễn văn Đức, Công tố viện Lý quốc Sinh, Lục sự Nguyễn ngọc Báu, Thừa phát lại Hoàng nhật Tiến và Lâm văn Sáu. Thành phần Luật sư gồm : L. S. Trương đình Dzu bênh vực Cẩm Nhung, các Luật sư Bùi tường Chiểu, Phạm-văn-Toàn, Nguyễn hữu Thống, Lê trọng Nghĩa, Trần văn Trai, Nguyễn huy Chiểu, Trương canh Thân, Nguyễn văn Đạm và Nguyễn đình Trị bênh vực cho 8 bị can.

Có thể nói đây là một phiên Tòa lịch sử, mà cũng có thể đây là một phiên Tòa...quốc tế vì trong số dự thính, có rất nhiều luật sư, chính khách ngoại quốc.

Về vụ án, hồi mới xảy ra, *Ngôn-Luận* đã là tờ báo duy nhất đã cống hiến bạn đọc đầy đủ tin tức. Do vậy, hôm nay để dư-luận có thể theo dõi sự phán xét công minh của nền Công lý Cộng Hòa, xin đăng tải dưới đây phần chính của bản cáo trạng dày 14 trang đánh máy.

Tóm lược các các việc xẩy ra

Theo cuộc thẩm vấn thì các việc đã xảy ra như sau :

Nguyễn thị Cẩm Nhung làm nghề vũ nữ trên này năm nay tại các vũ trường Tabarin, Arc en Ciel và sau cùng là vũ trường Đại kim Đô. Ngay trong thời gian Cẩm Nhung làm ở vũ trường Tabarin, cô có gặp Trung tá Trần ngọc Thức và hai người yêu nhau. Ít lâu sau, mối tình vụng trộm này lọt đến tai Đặng thị Thông, vợ Trung tá Thức.

Vợ ông Thức đem chuyện nói cho hai người bạn là Đỗ thị Một và Lâm thị Ngọc Diệp để hỏi ý kiến hầu tìm một lối thoát cho gia đình. Do đó, thị Một mới giới thiệu với Đặng thị Thông một người đàn bà tên Trần thị Linh là người chuyên đi đánh ghen mướn. Còn bà Lâm thị Ngọc Diệp cho tài xế là Tô văn Hưng đến giúp bà Thông trong việc liên lạc với Trần thị Linh.

Nhận lời rồi Linh đã tổ chức nhiều lần đánh vũ nữ Cẩm Nhung với sự giúp sức của Nguyễn văn Ro, Lê thị Tư cùng một vài người nữa. Nhưng vũ nữ Cẩm Nhung vẫn tiếp tục đi lại với chồng mình, nên bà Thông đưa ra giải pháp tạt át xít vào Cẩm Nhung để cô này bị tàn phế khiến ông Thức chán mà quay về với gia đình. Mọi việc bàn tính đều xảy ra ở nhà Đỗ thị Một và tài xế Hưng được giao phó để mướn người tạt át xít. Hưng tiếp xúc với Trần thị Linh và Lê thị Tư. Lê thị Tư dọ hỏi Nguyễn thị Tư tự Năm Đồi Thỏ và Hồ thị Hường. Kế đó lại tìm kiếm Trần văn Trọng và Hoàng văn Thanh, nhưng không một người nào nhận lời để tạt át xít vào cô Cẩm Nhung cả.

Thế rồi 10 giờ đêm 17-7-1961, vũ nữ Cẩm Nhung vừa ra cửa để lên tắc xi đi làm, thì bị tạt át xít vào mặt, và liền ngay lúc đó có quả quyết khai chính Đặng thị Thông đã hại cô.

Ngày hôm sau thấy báo đăng tên vũ nữ Cẩm Nhung bị tạt át xít, Thanh và Trọng này ra ý kiến định làm tiền Linh nên nhờ Lê thị Tư dẫn đến gặp Linh, nói nếu không đưa tiền họ sẽ đi tố cáo. Linh liền lại cho Đỗ thị Một hay. Một lại cho bà Thông biết. Bà Thông bảo bà Một cho mượn 13.000đ. đưa cho họ. Bà Một trở về lấy tiền đưa cho Linh. Linh giữ lại 7.000đ. còn đưa cho Tư 6.000đ. để chia cho Thanh và Hùng. Qua ngày hôm sau, Linh trốn xuống Rạch Giá nhưng chẳng bao lâu bị bắt giải về Saigon.

Cũng do cuộc điều tra của Phòng Cảnh sát tư pháp Saigòn, Nguyễn văn Rô còn phạm tội trộm tờ khai sanh của Dư văn Phúc để xin giấy căn cước cho y. Sau đó, vì giựt tiền của hai ngoại kiều nên Rô bị phạt 4 tháng tù dưới tên Dư văn Phúc.

Căn cứ theo các sự kiện nêu trên đây.

— Đặng thị Thông bị truy tố về tội cố ý đả thương Nguyễn thị Cẩm Nhung với trường hợp gia trọng là có dự mưu và nạn nhân bị tàn tật vĩnh viễn.

Trần thị Linh, Đỗ thị Một về tội đồng lõa.

Lê thị Tư, Lâm thị Ngọc Diệp bị truy tố về tội biết trước có một trọng tội hại đến thân thể người ta sẽ xảy ra trong trường hợp này lẽ

Xem tiếp G trang 4

Nạn nhân : xưa... và... nay

NGUYỄN THỊ CẨM NHUNG khai rằng cô và ông Trần ngọc Thức yêu nhau từ hồi cô còn làm tại vũ trường Tabarin. Được mấy tháng cô có thai với ông Thức, nhưng phải mổ vì ở ngoài dạ con. Ít lâu sau, việc ông Thức bắt tình với cô đến tai bà Thức, nên ông bảo cô tìm nhà khác. Cô kiếm được căn nhà số 202 đường Cô Bắc. Sở dĩ trong lần khai đầu, cô khai chỉ ngủ với ông Thức một lần, vì cứ nghĩ rằng đã lấy chồng người ta mà bị tạt át-xít thì phải rồi chứ thưa người ta sao được.

Dọn đến đường Cô Bắc được ít lâu, một hôm vào buổi trưa có một bà đến kêu cửa tự xưng là vợ Trung tá Thức, mắng cô và đe dọa sẽ bắn chết hay tạt át-xít cho đời cô bị tàn tạ. Sau đó ít lâu, cô bị bọn bà Thức đánh hai lần, lần đầu cô bị mọ đám đàn bà trong đó có bà Thức đón đánh ở cây xăng đường Trần hưng Đạo, lần thứ nhì bị hai người đàn ông nhảy vào đánh 2 bạt tai ở ngay ngõ hẻm đi vào nhà. Cô nghi quyết hai người này là do bà Thức mướn, vì ngoài ông Thức ra, cô không bất tình với ai cả.

Đến tối 17-7-61, hồi 9 giờ 30 tối, cô đang sửa soạn đi làm, thì bà Thức (Đặng thị Thông) đến kêu cửa. Cô nói dối mẹ cô đã mang chìa khoá đi rồi, bà Thông nói : « Mày cứ ở trong nhà đừng ra nữa », rồi bỏ đi. Nửa giờ sau, cô sai người làm là chị Sò ra gọi Taxi. Taxi đến, cô đi ra và khi khóa xong cửa, cô vừa xây mình lại thì bà Thức ở đâu đã tới sát cô nói : « Mày trốn khỏi tao không », đồng thời cô thấy mặt nóng rát, mắt không còn thấy gì nữa, rồi té xuống. Cô la cầu cứu khá lâu mới có người tới vực lên xe taxi chở vào nhà thương.

Ngay sau đó, khi được nhân viên

Xem tiếp B trang 4

Bị cáo số 1

ĐẶNG-THỊ-THÔNG

30 tuổi, nội trợ, sanh tại Sài-gòn, con của Đặng văn Của và Trần thị Dậu, ngụ số 22 Cư xá Phú Thọ, Sài-gòn, có chồng 7 con, chưa can án, **(bị giam)**:

Tại Cảnh sát cuộc quận Nhứt cũng như tại phòng Dự thẩm khi lấy cung lần đầu, đều không nhận tội và khai: đêm cô Cẩm Nhung bị tạt ac-xít, bà không có mặt ở Saigòn ; vì 6 giờ chiều hôm đó, vợ chồng Thiếu tướng Trần ngọc Tám đem xe đến mời bà đi chơi xa lộ Saigòn—Biên Hoa rồi thẳng đường trở về nhà riêng của ông Tám ở Thủ Đức. Tới đây, bà ngồi nói chuyện với vợ Thiếu tướng Tám đến 10 giờ đêm, vợ chồng Thiếu tướng Tám mới lại xe đưa bà về đến nhà vào quãng 11 giờ đêm. bà xuống xe vào kêu cửa thì chính chồng bà ra mở cửa, ông bà Tám không có xuống xe.

Bà khai không biết Nguyễn thị Cẩm Nhung là ai, nên không hề đánh ghen cô ta lần nào. Chồng bà rất đứng đắn nên bà không có nghi ngờ chi cả. Nhưng vào quãng tháng 6-1961, bà có xin ông Chánh Án một án lệnh nhờ thừa phát lại lại biên bản chồng bà đi với tình nhân (văn kiện số 250). Bị cật vấn về điểm không nghi ngờ gì về người chồng cả thì xin án lệnh đó để làm gì bà trả lời một cách vô lý rằng, xin để đề phòng khi cuồng có nhân tình.

Trở ra Phòng Dự Thẩm vào ngày 22-11-61, *Đặng thị Thông* vẫn quả quyết không có dính líu chi đến việc Cẩm Nhung bị tạt át xít và cũng

Xem tiếp T trang 4

Bị cáo số 2

TRẦN-THỊ-LÌNH

47 tuổi, nội trợ, sanh tại Long Kiến, tỉnh Long Xuyên, con của Trần văn Có và Nguyễn thị Thiệt, ngụ số 35, Hẻm 181, Pétrus Ký Chợlớn, có chồng, không con, chưa can án ;

Trần thị Linh không nhận tội đồng lõa với Đặng thị Thông hay một người nào khác để tạt át xít vào mặt Cẩm Nhung, nhưng nhìn nhận rằng Đỗ thị Một có mướn đi đánh Cẩm Nhung và y lại mướn Lê thị Tư và Nguyễn văn Rô tự Ba Nhỏ làm việc này.

Linh thuê nhà của Đỗ thị Tư là chị ruột của Đỗ thị Một nên quen biết thị Một. Một hôm bà Một giới thiệu Linh với bà Trung tá Thức (Đặng thị Thông), bà Thiếu tướng Tám và tài xế Hưng. Bà Thông mướn đánh vũ nữ Cẩm Nhung, rồi đưa cho y 500đồng và hẹn khi nào xong việc sẽ cho thêm 2.000đ. Linh nhận lời và ngay tối hôm đó, sau khi bà Tám và thị Thông cho biết địa chỉ của Cẩm Nhung, y dẫn thị Hai và thị Tám tới rình trước cửa nhà Cẩm Nhung, nhưng hai người này không dám đánh.

Hai hôm sau, vào buổi tối, Linh lại cùng với tên Hưng, thị Tám và thị Hai đi tắc xi đến nhà vũ nữ Cẩm Nhung. Thấy tên Hưng trách cứ chị nhát không dám đánh, tài xế tắc xi hỏi đánh ai và sau khi được chị cho biết, người này giới thiệu bọn họ với tên Ba Nhỏ. Sau khi ngã giá, Ba Nhỏ nhận đánh với giá 1.500đ. và đi gọi thêm tên Dũng. Gần 2 giờ sáng, cô Cẩm Nhung đi làm về vừa bước xuống xe

Xem tiếp L trang 4

RAO VẶT RAO VẶT RAO VẶT RAO VẶT RAO VẶT

Giá tiền đăng quảng cáo mục Rao Vặt : *từ 1 đến 3 dòng đầu 60 đồng. Mỗi dòng sau tính thêm 15đ.*

Máy hấp tóc Bán 4.000$00 đến 7.000$00 mới tinh. Trình, tiệm điện TRƯỜNG THỊNH 1047 Nguyễn Trãi Cholon

Cưới hỏi chỉ nhà bánh thuần túy Việt-Nam : VĨNH-HƯƠNG 368 Lê-văn-Duyệt, Hòa Hưng Saigon (cạnh rạp xi nê Thanh Vân) mới đủ đảm bảo cả về phẩm lẫn lượng các loại Bánh Cốm, Bánh Xu Xê, Bánh Gai, Bánh Dẻo, Bánh Quế, Mứt Sen, Trà Sen v.v.. chắc chắn không bị hai bọ trách chê. Cho quê Quả phù trang Bánh đặt giao tại nhà.

Mới có lần thứ nhứt ở Việt Nam Tẩy Mực Nguyên Tử hiệu PHƯƠNG-MAI Cam đoan tẩy sạch mực nguyên tử và mực hường và viết lại được.

In Thiếp Cưới Thiếp mời, Thiếp chúc Tết. Danh thiếp. Chữ nổi, nhiều kiểu mỹ thuật, mới lạ. Ấn hành tại nhà InKim-Hưng 184, Đại lộ Lý thái Tổ Saigon.

ÍT TỐN TIỀN Với loại Radio thường ráp thành Hi-Fi hay Stéréo gắn vào Meuble chưng Salon bảo đảm như máy Ngoại quốc. PHẤN-RADIO 72 Nguyễn công Trứ Sàigòn (Lefèbvre cũ) sau Ngân hàng Quốc Gia V.N.

Kim Hưng 63 Pasteur (gần Ciné Casino) Saigon. Bán sỉ các loại thiếp Giáng sinh, hàng Nô En, tặng phẩm Công giáo. Hàng đẹp — Giá hạ.

Cần mua Kiwi năm 1961, toàn bộ, với giá đặc biệt, đắt hơn giá mới. Hỏi Toà soạn Ngôn Luận.

Lịch kiểu Nhật bổn (6 tờ) và phong cảnh ngoại quốc in rất đẹp, có thể in luôn cả quảng cáo của quý hãng, mua sỉ giá riêng. Hỏi 504 Nguyễn trí Phương Cholon.

Bán 2 biệt thự song lập và 1 căn phố lầu luôn đất, mới cất, kiểu mới, vùng yên tịnh giá phải chăng. Hỏi 18 Võ Tánh Phú Nhuận.

Sang 1 căn phố lầu đúc, đẹp, rộng rãi, đủ tiện nghi, lavabo, douche, compteur điện nước riêng. Hỏi tại 52 Kỳ Con (Marchaise cũ) Saigòn.

Bán Phố lầu đúc ở Cô Giang Saigon, có luôn đất, mới cất có đèn nước. Hỏi 99 Nguyễn Huệ Saigon.

Bán nhà đúc 4 X 20. Có gác son. Điện nước riêng. Đang mở Giải khát ; có giấy phép và hưởng lợi chắc chắn. Xem nhà 273 Công Lý Saigon.

Quà tặng NOEL và TẾT Nhiều hàng thêu làm bằng tay để tặng hay trang hoàng trong nhà rất lịch sự và mỹ thuật. Như : nắp bàn ăn—bàn trà — Mouchoirs - Draps, áo gối — Blouse — Kimono v.v... Thái-văn-Biểu 36 Tự-Do Saigon

Vì đi xa cần bán gấp nhà. Căn bia, mặt tiền, yên tịnh, mát. Hỏi 57B Cư xá Đô thành Sg.

Bán nhà khu công chức, yên tĩnh, mát mẻ, đủ tiện nghi, có garage, gần chợ và trường học. Giao nhà trống ngay. Hỏi 238/162 Ng. tiểu La, khu Ng.tri Phương Chợlớn

Ô. BÀ nhớ mua BỘT GIẶT nguyên chất bảo đảm 30đ kilo. HỒNG LIÊN 134 Trần quang Khải—Sài gòn.

Cho mướn 1 từng lầu 12x20m bảy phòng đủ tiện nghi. Do nơi 17 đường Vĩnh Viễn kế rạp hát Thành Chung Ngã Bảy.

Photocopie Rõ và đẹp nhất, giá rất rẻ 85/4 Võ di Nguy Saigon. Có nhận đánh máy chữ in Ronéo.

THỊ TRƯỜNG XE VESPA Nơi mua bán nhiều xe Vespa nhứt Đô Thành, muốn mua một chiếc xe tốt, vừa ý, đến *Salon Mayer* thế nào cũng mua được liền; Khi muốn bán gấp, hãy mang ngay lại *Salon Mayer* thế nào cũng bán xong, thủ tục giấy tờ mau chóng khỏi phiền phức; Nhận luôn *gởi bán* xe mau chóng, không mất giá, hoa hồng tính 300 đồng một chiếc bảo lãnh sang tên luôn; Xin mời lại ngay *Salon Mayer* 138 Hiền Vương SG. Đ. T. 20.373.

Nơi họp mặt của giới thanh-lịch Thủ-Đô : PHÒNG TRÀ CA NHẠC **LIDO** *44-46—Đinh-tiên-Hoàng—Đakao* — 10 Ca-sĩ thường trực. — Nhiều chiêu-đãi-viên xinh tươi

Ba đặc điểm của Hãng giặt ủi, tẩy hấp tối tân mới mở : Giặt trắng, Tẩy hấp kỹ, trả đồ mau. 15, Nguyễn Thiếp (đường Tự Do thông sang Nguyễn Huệ).

Mousse CHICAO bán tại 254 Hồng thập Tự Bảo đảm hàng tốt nhất và giá hạ nhất Saigon. Đúng hẹn, nhanh chóng, giao hàng tận nhà.

Bán nhà gạch lợp ngói 4 phòng điện, nước, gara. Hỏi 692 Trương minh Giảng Saigon.

Bán P. 203 NBE décap. rất đẹp, máy, sơn, nệm, vỏ ruột toàn bảo, 1 máy ảnh Pétri, mua ngoại quốc, máy đo ánh sáng tự động, đủ phụ tùng. Xem 189, Bà Hạt, Chợ lớn, giờ nghỉ.

Sang lại 2 từng lầu thiệt đẹp, rộng rãi, mát mẻ, đủ tiện nghi, khách bên chợ Saigon, rất tiện làm phòng văn hoặc buôn bán sỉ. Hỏi 146bis Lê Thánh Tôn Saigon.

ĐỢI **Văn Nghệ Tiền Phong Xuân Quí Mão** như đợi một mùa xuân tươi vui sắp đến.

Tết tặng nước hoa FORTUNA Fils gốc ở Pháp ngào ngạt thơm lâu ; mỗi A buộc yêu thương: Champagne ngây ngất văn vương ; L : tuần trăng mật : R mở yêu ; Santal : trầm thơm. Hỏi tiệm nước hoa khắp nơi : nắp vàng ve nhỏ 20đ, to 60đ.

Đã dạy học kinh nghiệm. Khá về ca nhạc. Muốn tìm nơi dạy từ đệ VI trở xuống. Hãy thơ ký—tùy phái. Thư cho : Đỗ viết Lưu. Tòa báo Sống Đạo (chuyển lại cho Hùng).

Bán CHEVROLET BELAIR 54. 4 cửa, số thường NBH. Máy, vỏ, ruột, nước sơn còn tốt. Hỏi 394, đường Dakao-Bàu Chợlon (khu cư xá Ng-tri-Phương).

Nhà may Thẩm-Mỹ *674 Phan-đ-Phùng (chợ Bàn-Cờ)* Chuyên may áo dài co dẹp như Thủ Đô. Khỏi thử. Có nhận vẽ Hoa trên áo bằng sơn mài, giặt không phai. Công 1 áo dài chỉ có 70đ. ĐẶC BIỆT : Có nhận may áo kiểu, áo đầm, quần tây v.v... do thợ chuyên môn đảm nhận.

4.000đ. 1 biệt thự, 2 phòng ngủ, 1 phòng khách rộng rãi mát mẻ, garage, đủ tiện nghi. Bán máy Webcor và 15 dĩa Stéreo còn mới — Sang Bar nơi đông ngoại kiều. Hỏi 18/1bis Trần quí Khoách Tân định.

Bán Dauphine đời EA còn mới. Hỏi 298 Ng.thiện Thuật.

Bán nhà lầu đúc, căn bia, 4 buồng, điện nước riêng, nơi buôn bán đông đúc, ngay Bến Xe đò đi Cao Nguyên và Trung Phần. Mua xong ở liền. Xem tại số 26D Pétrus Ký nối dài. Mới Bà đã trả giá 36 vạn đến thương lượng.

Cho mướn phố Meublé 4mx20m mặt tiền đủ tiện nghi (Caution 100 ngàn) và bán Radio Phono Stério. Hỏi 52/C Nguyễn đình Khiêm Dakao.

Vĩnh-Long có gì lạ? Quán kem « ANH-ĐÀO » một nơi trang nhã lịch sự duy nhất tỉnh Vĩnh-Long mà các bạn trẻ hằng mong ước. Có nhạc ngoại quốc êm thanh nổi. Khai trương 15-12-61. Tại 67-đ. Tống Phước Hiệp Vĩnh Long.

Dầu chùi lư hiệu MỸ-KIM của hãng Phương-Mai, Đánh bóng tức khắc Đồng, thau Nhôm vàng bạc, plastic. Chế tạo bằng nguyên liệu Đức Quốc. Mời quí vị thử trước, khi mua.

17-12 Trường TMCN, 188, Trần-quang-Khải, Tân-Định, mở lớp Kế-toán đào tạo nhân viên OFFICOPENSA 1963, và các lớp Pháp-văn cho thí-sinh, sinh-viên, công-tư-chức.

Nhà cho thuê Vùng yên tĩnh — 3 phòng có nhà xe, sân chơi rộng. Hỏi 52 - 56 Tản Đà Chợ-Lớn. Đ.T. 36.218, từ 14 giờ đến 19 giờ.

Bán xe Simca 9 BK - BH (thiệt) Austin du lịch BO-Panhard-BF-Préfect BM-203 BB-BC-BG-EB. Salon 415 Trần-quý-Cáp (Saigon).

Cần gấp người hùn vốn từ 20 đến 30 ngàn, bán sản phẩm nội hóa và quảng cáo cho nhà thuốc bằng xe hơi, ăn huê hồng mỗi tháng huê lợi được 10.000đ. Hỏi 358A đường Trương-tấn-Bửu bến Lò Gốm Chợlớn.

Bán gấp một ít gỗ sao làm khuôn và cánh cửa — Radio xe hơi hiệu « Radiomatic » rất tốt. Hỏi K.8 Cư xá Sĩ quan Chí Hòa (chiều).

Mất bóp khoảng Ngã Sáu tên Phạm-văn-Thịnh. Ai lượm xin đem lại Ô. Tất, Khuyến họ : Bờ Tre 506 Minh Mạng. Hậu tạ.

Cần Quản lý thu ngân viên có bảo đảm, làm việc ngay. Hỏi nhà sách BẠCH LAN, 94 Bạch Đằng — Gia Định.

Cần gấp Một cậu bếp đứng tuổi, có chứng chỉ tốt, nấu cơm tây và ta, lương hậu; hỏi 194 Lý thái Tổ từ 12giờ đến 14g.

Cần Nữ chiêu đãi trẻ, đẹp, biết chút Anh ngữ. Lương hậu. Không có thể miễn lại. Và 1 chị Bếp nấu ăn Tây Ta, biết giặt ủi. Hỏi Bar mới, đường Yersin, góc Trần Hưng Đạo Saigon.

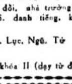

Say mê ngào ngạt bạn hãy mua ngay Nước Hoa Immortel chai vàng 33 sao loại mới chọn lọc. Thơm ngây ngất vô dịch của tình yêu và Giao thiệp chiếc 50$ một ve. Có bán khắp tiệm Nước Hoa lớn.

Bán Jeep Willys hoàn toàn tốt, giá hạ. Hỏi 128 Lý Thái Tổ Saigon.

Volkswagen NBL toàn hảo cần bán gấp. Xem xe tại 32/30 Cao Thắng Saigon (ngoài giờ làm việc).

Cần 1 người đàn ông đứng tuổi biết nấu ăn, 1 người phụ việc văn phòng biết đánh máy hỏi 420 Trần quý Cáp Saigon.

Lớp ANH-VĂN đặc biệt của Nam Nữ Công Tư Chức. Nguyệt phí 300đ. — 500đ. Mỗi tuần 4 giờ. Lớp không quá 5 người. Phương pháp thực hành nhanh và dễ hiểu. Do ông Ernest Edwin Miller đảm nhiệm. Hỏi 234 Trương minh Giảng nối dài khu Cư xá Nông Tín. Đ.T. 24172.

Thứ bảy Không quên tìm đọc Phụ trang Bé Ngôn Bé Luận Có nhiều chuyện giải trí, nhiều mục tìm hiểu hữu ích.

kẹo bổ **MULTI-CALCIUM**

TIN MỪNG

Được hồng thiếp báo tin đến ngày 16 tháng 12 năm 1962,

Bác sỹ :

VƯƠNG-TÚ-TOÀN

sẽ làm lễ thành hôn cùng cô

PHẠM-THỊ-NHÃ-Ý

Hôn lễ cử hành tại Saigòn. Thành thực cầu chúc đôi tân lang, tân giai nhân trăm năm hạnh phúc.

Ông Bà Quan-quang-Hoa

TIN MỪNG

Được tin chị **PHẠM-THỊ NHÃ-Ý** ái nữ Ô. Bà Phạm gia Hộ sẽ kết hôn cùng anh **VƯƠNG-TÚ TOÀN** thứ nam Ô. Bà Vương thạch Đồng vào ngày 16-12-62.

Chúng tôi cầu chúc anh chị Ý-Toàn trăm năm hạnh phúc.

N.Đ. LÂM-P. KIM-DZUNG

TIN BUỒN

Rất đau buồn khi hay tin

Bạn PHẠM-HI-KỲ

Thiếu Úy Phi Công Q.Đ.V.N.C.H.

Cựu Môn sinh VOVINAM HN

đã anh dũng đền xong nợ nước tại chiến trận miền Tây Nam Phần ngày 3-12-62.

Thay mặt các anh em đồng môn, xin thành thực chia buồn cùng tang quyến và cầu chúc anh hồn bạn sống mãi trong lòng các bạn đồng khóa.

NGUYỄN-THƯỢNG-CHI

Trung-học **HÙNG-VIỆT** *380 Phan-t.-Giản*

14 tháng 12

Khai giảng SÁNG—CHIỀU—TỐI
● Luyện thi **T. H. Đ. N. C.**
● Luyện thi **TÚ TÀI I** Khóa I
● Luyện thi vào **ĐỆ THẤT** trường công
Chú ý : Vì các đề thi thay đổi, nhà trường đã mời những G. S. danh tiếng, kinh nghiệm lâu năm.
● **CÁC LỚP TỐI** Thất, Lục, Ngũ, Tứ
Đặc biệt mở lớp :
LUYỆN THI TÚ TÀI I khóa II (dạy từ đầu)

THI T.H.Đ.N.C. Trung-Học **TRƯỜNG-SƠN**
Khai giảng **14-12**
129 — Lê-văn-Duyệt — Saigon
Chiều | lớp **TOÁN-LÝ-HÓA**
Tối | lớp **ĐỦ MÔN**

In tại nhà in riêng của NGÔN LUẬN 86 Lê-Lai—SAIGON
Giám đốc trị sự : LÊ TÂM VIỆT — Quản lý : NGUYỄN NHƯ CƯƠNG
Ngân phiếu xin đề tên ông NGUYỄN NHƯ CƯƠNG

Trường **VĂN-THANH** 208 Cô-Giang SAIGON

17-12-62 *Khai giảng :* | LUYỆN THI TÚ-TÀI I A và B | LUYỆN THI T. H. Đ. N. C.

G. s. Tú Tài I — **Việt** : V.H. Cương ; **Pháp** : Ng. Đức Thai ; **Anh** : Ng. Khang ; **Toán** : G.s. Đinh tiến Lãng, Lê Đ. Đại; **Lý Hóa** : Vũ Lai Chương; **Vạn vật** : Ng. Anh Trường ; **Sử Địa** C.D. ; Vũ huy Chảo.

T. H. Đ. N. C. — **Việt** : V.H.C, Lê Linh Thảo ; **Pháp** : Hoàng Chương; **Anh** : Ng. Khang, Lê Phương ; **Toán** : G.s. Mai, Lô; **Lý Hóa** : Vũ Lai Chương, Bùi xuân Oánh ; **Vạn vật** : Ng. Anh Trường ; **Sử Địa** C.D. Ng. thanh Luân.

Ngôn, Sơn, Luận LẠC VÀO TỬ ĐỊA

TRUYỆN PHÓNG TÁC
Tranh của họa sĩ TRẦN-VŨ

TƯ LÀNH VÀO DÂN-VỆ

(Cấm phóng tác, trích dịch và quay phim mà không xin phép)

Tranh của họa sĩ VĂN-HIẾU

Chông gian thương

(Tiếp theo trang 3)

thơm của Thảo đã xuất cảng ra ngoại quốc. Sau một hồi đề nghị, Thảo bằng lòng bán với giá 80 000 đồng một tấn xà bông; ông khách vui vẻ mở cặp lấy 50.000đ. đặt cọc, hẹn tháng sau sẽ lấy hàng và thanh toán nốt số tiền. Qua hôm sau, hai ông khách đã hẹn trước cũng đến nhà Thảo. Cũng với đề nghị tương tự như trên và sau một hồi thảo luận, hai ông khách đặt 30 000đ. tiền cọc để mua 300 tấn xà bông thơm. Cộng chung lại thì hai vợ chồng Thảo đã nhận 110.000đ. để làm 1.100 tấn xà bông thơm cho ba ông khách kia.

Đến khi bàn tính công việc sản xuất, Yến cần nhắn chồng.

— Anh chỉ ham nhận làm cho nhiều, bây giờ đào đâu ra tiền làm trước cho người ta?

Thảo mỉm cười bí mật:

— Yên chí lớn đi... bồ! Chúng ta sẽ được lời 110.000đ mà không phải tốn công làm một... cục xà bông nhỏ nào.

Yến mở lớn mắt ngạc nhiên:

— Tại sao lạ vậy hả anh?

Thảo phá lên cười một hồi lâu mới giải thích:

— Em tưởng những người vừa thương lượng với anh ta những đại diện thương mãi thật đấy hả? Không đâu, đó chỉ là tay sai của bọn gian thương đang cạnh tranh với ta. Nhóm gian thương sai chúng tới đây để đặt mua hàng của chúng ta cốt để đánh lừa ta, làm cho ta bỏ dự định cung cấp loạt hàng thứ hai cho thị trường mà quay sang sản xuất thật nhiều hàng cho chúng. Cố nhiên là ta sẽ phải vay mượn nhiều hơn để có đủ vốn sản xuất hàng để cung cấp cho chúng. Nhưng sau đó, chúng lại giở mặt không mua nữa để hàng của ta bị ứ đọng lại, trong khi đó trên thị trường thì hàng của ta lại khan hiếm vì không có. Lúc đó, chủ nợ thấy tình trạng như vậy sẽ hối thúc chúng ta trả tiền. Chờ cho chúng ta lâm vào cảnh cùng cực như vậy, chúng trở mõm nhân nghĩa, đề nghị mua lại các hàng hóa của chúng ta với giá rẻ mạt. Lâm vào thế đó, chúng ta sẽ ép bụng bán rẻ cho chúng để trả nợ và dĩ nhiên khi hết vốn, ta sẽ phải đóng cửa hàng sản xuất. Trong khi đó thì chúng sẽ tha hồ tác quái trên thị trường.

Đó là mánh khóe của gian thương. Biết bao người vì mắc lừa chúng mà tan nát cả cơ nghiệp. Nhưng lần này chạm đến tay anh, anh sẽ cho chúng nếm mùi «gậy ông lại đập lưng ông» để biết rằng ta đã khôn ngoan và đã biết rõ những mánh khóe gian manh của chúng.

Yến vẫn thắc mắc:

— Nhưng nếu chúng đến lấy hàng đúng hẹn thì sao?

Thảo phì cười:

— Ồ, dễ ợt, nếu chúng đến đúng hẹn thì ta xin lỗi chúng. "vì lý do kỹ thuật" nên không làm được và trả lại tiền. Như thế thì «hòa cả làng». Nhưng anh tin chắc rằng chúng không bao giờ trở lại lấy tiền đâu, mà nếu lại lấy thì ta sẽ vui lòng trả tiền lại, chỉ cốt cho chúng biết sự sáng suốt của mình mà thôi.

Quả đúng như lời Thảo nói, bọn người đặt mua hàng không bao giờ trở lại. Sau mấy tháng chờ đợi (nghĩa là quá hạn nhận hàng rất lâu) mà không thấy ai tới, hai vợ chồng Thảo đã lãnh được 110,000 của bọn gian thương một cách ngon lành và vẫn tiếp tục công việc sản xuất xà bông cho thị trường nước nhà đến bây giờ.

MỖI NGÀY MỘT TRUYỆN

(Tiếp theo trang 3)

Hải im lặng thu dọn quần áo rồi đi ra ga. Anh ngồi ở phòng chờ đợi và lòng nao nao một niềm chua xót không thể định nghĩa. Có tiếng chuông điện thoại reo. Người bán vé nhấc nghe và rồi cao tiếng hỏi:

« Có ai tên Hải ». Hải buồn bã đỡ ống nói. Tiếng Thi nghẹn ngào nức nở:

— Anh... anh Hải; em yêu anh.

— Em, anh cũng yêu em... nhất đời.

Một phút im lặng. Lần đầu và cũng là lần cuối họ nói với nhau rằng họ yêu nhau. Thi muốn gào lên, muốn gọi Hải trở lại với nàng. Nhưng Thi cắn răng lại. Nàng nói tiếp:

— Em mong anh luôn nhớ rằng tất cả những lời em muốn nói với anh là... em yêu anh, yêu anh suốt đời

Có tiếng ống điện thoại đặt xuống máy. Hải thẫn thờ bước đi. Thi ngồi ôm lấy mặt khóc nấc lên.

CÂU CHUYỆN LY KỲ...

(Tiếp trang theo 3)

không biết rằng Kramer đâu phải hạng người như cô tưởng. Tôi biết chắc là hắn từng tán tỉnh ve vãn nhiều đàn bà. Và hắn còn ngang nhiên đi với một mụ người Pháp ngay sau khi cô đi công tác chết người này. Biết đâu hắn phải cố đi làm công việc dễ chết này, là chả cốt để... thoát nợ. Chúng tôi biết cả tên mụ đó. Nàng là Marie.

Thật là kỳ lạ. Chẳng một khổ hình nào lại đau đớn cho Sybille rằng nỗi ghen tuông lúc đó. Nàng lồng lên và quyết trả thù Kramer. Nàng ứng đã phong phanh nghe chuyện đó. Lập tức nàng đã ngả hợp tác với Đồng minh để hại người tình. Nàng hỏi:

— Tôi có thể làm gì cho các ông được. Nói đi.

Moran bình thản hỏi:

— Cô được phái sang đây để làm gì?

Sybille bắt đầu «xưng tội», một bản tội trạng dài dặc. (Còn tiếp)

Hãy soạn thi bằng những sách này:
Luyện Khảo - sát Anh - Văn
Luyện — Dịch Việt — Anh
Văn phạm Anh - văn
Parsing and Analysis.
của LÊ-BÁ-KÔNG
Luyện thi Quang - Học
Luyện thi Đại - số - học
Luyện thi Hình - học
của ĐOÀN-LUYỆN
ZIEN-HỒNG XUẤT BẢN

Đông-Đô. Thị-Nại-Am soạn — Bản dịch của TỬ-VI-LANG.
SỐ 91 Kim-Thánh-Thán phê-bình — Thầy-Gồn chú thích

(Tiếp theo)

Thái-Phu-nhân mỉm miệng hỏi:

— Tướng-Công đã biết ơn cha tôi, thế sao lại quên kỷ niệm sinh nhật của Người?

— Đâu có thế? Hạ quan lúc nào cũng nhớ đến ngày rằm tháng sáu, ấy là sinh nhật Thái-Sơn. Tôi đã bỏ ra mười vạn quan tiền, chia người đi khắp nơi khắp ngả thu mua (1) châu báu ngọc ngà, để sửa soạn đưa về kinh mừng thọ. Mọi người ra đi hơn tháng nay, hiện số mua về đã được chín phần mười. Chỉ vài ngày nữa là thu xếp đủ số, và sai người chở đi được rồi. Duy còn một điều này khiến tôi phải suy nghĩ: Năm ngoái đã mua bao nhiêu là bảo vật trân châu, sai người chở đi. Đi chưa được nửa đường đã bị quân giặc cướp hết, uổng phí hết thảy tiền bạc công lao. Ra nghiêm lệnh truy tróc giặc cướp, đến nay vẫn chưa bắt được. Năm nay biết sai ai đi tiến kinh cho chắc chắn bây giờ?

— Dưới trướng thiếu gì quân quan đắc lực? Tướng-Công cứ lựa người tâm phúc mà sai đi là xong

— Cũng còn những bốn mươi ngày nữa mới tới sinh thần, mà chỉ mà một đây là lễ vật sắm đủ, bây giờ hãy lựa người cũng còn sớm chán. Phu-nhân chẳng cần phải lo. Tôi đã có kế hoạch chu đáo...

Hôm ấy buổi gia yến bắt đầu từ giờ Ngọ, kéo dài tới canh hai mới tàn. Vợ chồng Lương-Thế-Kiệt yên tâm nghỉ ngơi...

Bây giờ ở Tế-Châu đất Sơn đông huyện Vận Thành, có viên Tri huyện mới đáo nhậm, họ Thời, tên là Văn-Bân (2). Hôm ấy, Tri-huyện lên công đường ngồi coi việc, nha lại chia đứng hai hàng. Tri huyện gọi các viên chức coi việc lùng bắt trộm cướp tới truyền lệnh. Trong số này có hai vị «Tuần bộ Đô-đầu». Một vị là «Mã binh Đô đầu», cai quản 20 tay cung-thủ cưỡi ngựa tức 20 thổ-binh. Vị này họ Châu, tên Đồng, người cao hơn 8 thước, có bộ râu dài một thước rưỡi rất đẹp, mặt như quả táo sinh đôi, mắt như sao sáng, trông phảng phất giống Quan-Vân-Trường thời xưa. Vì thế, người khắp huyện đều gọi ông ta là «Mỹ-nhiêm-Công» (3). Châu Đồng vốn là người giàu có trong xứ, một lòng trượng nghĩa khinh tài, ưa kết giao với các hảo hán giang hồ, và học được võ nghệ tinh thục... Một vị là «Bộ-binh Đô-đầu», chỉ huy 20 tay đầu mục cầm dáo tức 20 thổ-binh. Vị này họ Lôi, tên Hoành, người cao bảy thước rưỡi, sắc mặt đỏ gay như da cam chín, có bộ râu vành như rìa quạt. Vì ông ta có sức khoẻ và tài nhảy, có thể vọt qua cái khe rộng hai ba trượng, cho nên người khắp huyện đều gọi là «Hổ lắp cánh» (Sáp-Xí-hổ). Lôi Hoành vốn xuất thân là thợ rèn trong huyện, về sau mở cửa hàng giã giò, làm thịt bò lợn và chứa cờ bạc. Tuy cũng biết trượng nghĩa, nhưng bụng dạ vẫn không được rộng rãi cho lắm. Võ nghệ thì cũng vào hạng khá.

Châu-Đồng, Lôi-Hoành chuyên việc tuần phòng trong huyện và lùng bắt trộm cướp. Hôm ấy, nghe Tri huyện gọi, hai người bước lên Công đường «dạ» một tiếng, chắp tay đợi lệnh. Tri huyện Thời-Văn-Bân nói:

— Từ hôm đáo nhậm, ta nghe trong địa hạt Tế Châu này có một vùng vũng rạch hiểm trở gọi là Lương-Sơn-bạc, do một bọn giặc cướp chiếm cứ. Chúng thường kéo đi giết người đốt nhà, chống cự cả quan quân. Ta còn sợ trong các làng mạc, những kẻ bất lương cũng bắt chước nổi dậy, làm hại dân chúng. Vậy nay hai ngươi đừng nề vất vả, hãy đem thổ binh đi tuần phòng cẩn mật, một người ra phía cửa Tây, một người ra phía cửa Đông mà đi. Nếu gặp trộm cướp, lập tức bắt giải về đây. Nên chớ làm nhiều động dân chúng. Vùng này có thứ cây lá đỏ và rất lớn, mọc trên sườn núi chỗ thôn Đông-khê, chỉ ở đấy mới có, ngoài ra chẳng vùng nào có nữa. Vậy các ngươi hãy hái mấy cái lá đỏ ấy về đây trình ta để chứng thực rằng các ngươi có đi tuần tới chỗ đó. Nếu không có, ấy là các ngươi không chịu tuần tiễu đầy đủ khắp nơi, ta sẽ phạt tội.

Hai viên Đô đầu vâng lệnh, ai nấy trở về điểm thổ binh của mình, rồi chia hai ngả ra đi tuần sát... Hãy tạm gác việc Châu Đồng kéo binh qua cửa Tây. Nói về Lôi Hoành, chiều gần tối hôm ấy dẫn 20 sĩ binh qua cửa Đông ra đi, lùng vào các thôn ấp khắp một lượt, rồi tìm về trái núi thôn Đông-Khê. Ai nấy hái lấy thứ lá đỏ cắt vào mình, rồi trở xuống chân núi. Đi được hai ba dặm thì tới miếu Linh-Quan, thấy cửa ngoài không khóa. Lôi-Hoành nói:

— Miếu này vốn không có người ở giữ, nay lại chẳng có ai lễ bái mà sao cửa điện không khóa? Phải chăng có kẻ gian lén vào ẩn trong này? Hãy vào lùng tìm xem!

Mọi người cầm đuốc, nhất tề kéo vào, thì quả thấy một người to lớn cởi trần, mình mẩy đỏ bầm bầm tóc đỏ tía như lông bò đang nằm ngủ trên bàn thờ! Vì bây giờ đang tiết nóng nực, người ấy cởi hết áo trong áo ngoài, vo lại một ôm, kê đầu làm gối mà nằm ngáy ò ò, có vẻ ngủ mê lắm. Lôi-Hoành thấy thế bèn nói:

(1) Ngày xưa cũng đã có chuyện "thu mua"!

(2) Có chỗ lại chép là Văn «Sâm». Chữ «Sâm» với chữ «Bân» hơi giống nhau. Chữ «Bân» có «sam» bên cạnh. Chữ «Sâm» có «tập» bên cạnh. (3) «Mỹ-nhiêm-công» là mỹ hiệu của Quan Công, do vua Hán ban tặng. (Còn tiếp)

Khi mang thai nghén, để giúp quí bà đầy đủ sức khỏe, quí bà hãy dùng thuốc:

BỔ-HUYẾT DƯỠNG-THAI
QUẢNG - AN - HÒA

Hiệu nghiệm để Bổ-Huyết dưỡng thai, ngủ yên khỏe khoắn, không mệt, khi sanh đẻ mau mắn, em bé cứng mạnh, (có bán ở các đại lý Việt Hoa). Tổng phát hành Nhà thuốc QUẢNG-AN-HÒA 169 Lê-văn-Duyệt Saigon — LÝ-TRÁC.

K.nh. số 205 ngày 31-7-62.

THUỐC TRỊ GAN QUẢNG AN HÒA (số 1)

TRỊ: đau gan, yếu gan, yếu mật, táo bón, mất ngủ, ngứa, nổi mề đay, nổi mụn ở mặt, ăn chậm tiêu.

Và khi bớt bịnh, nên bồi bổ, gan, dùng

THUỐC BỔ GAN QUẢNG AN HÒA số 2

Tổng phát hành: nhà thuốc Quảng an Hòa 169 Lê văn Duyệt Sài gòn. LÝ-TRÁC (có bán khắp nơi).

K.nh. số 200 ngày 31-7-1962.

THUỐC BỔ THẬN:

CƯỜNG THẬN TINH *Quảng an Hòa*

TRỊ: Đau thận, suy thận, đau lưng, đái đêm, ù tai, mờ mắt, bải hoải, mỏi mệt, di mộng hoạt tinh, suy yếu cơ thể, ăn ngủ thất thường.

Tổng phát hành: Lý - Trác, nhà thuốc Quảng - An - Hòa 169 Lê-văn-Duyệt Saigon (có để bán ở các đại lý Việt-Hoa)

K.nh. Số 196 ngày 31-7-62

TAM TINH HẢI CẨU
BỔ THẬN HOÀN
SỐ 2

Trị MỘNG-TINH, DI-TINH, HOẠT-TINH, THẬN-SUY, THẬN-HƯ, BỔ THẬN, BỒI-TINH và BỔ SỨC LỰC.

Có 2 loại: hoàn mật và viên dẹp. Đồng giá: 32$50. Nhà thuốc Bắc nào cũng có bán.

VÕ-VĂN-VÂN
Dược - Phòng
20-1-211 Nguyễn-thái-Học
— SAIGON —
Kiểmnhận B.Y.T. số 153

Gia đình nào cũng nên cho con em đọc:

TẠP-CHÍ-THIẾU-NIÊN
THANH-HOA

Chủ nhiệm kiêm chủ bút:
LÊ BÁ KÔNG

Xuất bản ngày 1 và 15 mỗi tháng. Bìa 6 màu, mỹ thuật, 52 trang, giá 5đ.

Mở rộng hiểu biết — Hỏi ĐIỆN

TỪ CHUNG sưu tầm

BÌNH ĐIỆN (Tiếp theo)

Thế là nguyên tắc rẻ tiền để chế tạo nhuôm đã được tìm thấy. Phương pháp chế tạo gọi là luyện kim bằng điện-tích (electrolytic refinement).

Nhờ cậu Charles mà nhuôm không còn là một thứ kim khí đắt tiền đối với nhân loại nữa. Không còn chỉ có người giàu được dùng nhuôm nữa. Ai cũng có thể mua đồ dùng bằng nhuôm.

Ngày nay phương pháp này không những được dùng để luyện kim, như đồng, kẽm, chì v.v... mà còn được dùng để mạ nữa, (electroplating).

Bạn có thể mua khay bạc, hộp đựng thuốc lá bằng bạc nếu bạn nhiều tiền. Nhưng nếu bạn ít tiền bạn có thể mua khay mạ bạc, hay hộp thuốc lá mạ bạc. Cũng thế, đồng hồ mạ vàng là thứ hàng mà bạn thường thấy nhất, và để cho kim khí sáng bóng người ta mạ kền, như ghi-đông xe đạp, cây cản xe hơi.

Tóm lại đến đây nhân loại đã biết rằng phản ứng hoá học tạo ra điện, và ngược lại điện tạo ra phản ứng hoá học. Chính là nhờ ở sự phát minh của ông Volta ở Ý-Đại-Lợi, và của ông Davy ở Luân Đôn mà lịch sử điện khí bắt đầu tiến bộ những bước dài.

NAM CHÂM NHÂN TẠO

Với loại pin điện của Volta và bình điện cải thiện, các nhà bác học lần đầu tiên trong lịch sử muốn dùng điện lực lúc nào cũng có.

Nhưng tìm được điện rồi các nhà bác học còn chưa hài lòng. Họ còn băn khoăn không biết là điện có liên can gì đến Nam Châm hay không?

Và cũng nhờ sự may rủi, mà câu trả lời đã tới với Đại Học Đường Copenhagen.

Ông Humphrey Davy phân tích nước thành Ốc-xy và Hít-Rô

Hồi ấy là năm 1086, giáo sư Oersted hãnh diện bước qua ngưỡng cửa Đại Học. Mới 13 năm trước đây, ngày nào ông cũng qua cổng trường, nhưng qua với tư cách sinh viên. Nay cũng vẫn cổng ấy, nhưng bây giờ là một vị giáo sư qua cổng tới lớp để giảng dạy. Ông giảng về khoa vật lý, và giảng ngay tại căn phòng mà xưa kia ông ngồi học. Nay vừa giảng ông vừa được xử dụng phòng thí nghiệm tân kỳ của trường Đại Học.

Giảng được 14 năm, thì giáo sư Oersted nổi danh là một nhà bác học uyên thâm vào bậc nhất của Âu châu. Sinh viên rất mến thầy, và lớp giảng vật lý của ông giờ nào cũng chật ních. Vào mùa xuân năm 1820, chương trình vật lý của ông có giờ giảng về Pin Volta. Trên bàn có bày đủ mọi bộ phận, và sinh viên chăm chú theo rõi pin phát điện qua đường giây

Kể ra thì đây chỉ là một bài học ghi trong chương trình, giáo sư đã giảng hàng bao nhiêu năm rồi, không có gì lạ. Nhưng ngày hôm đó, không hiểu tại sao người phụ tá lại để quên một cái địa bàn ở trên mặt bàn. Địa bàn không ăn nhập gì đến bài giảng, và đáng lý ra phải cất đi từ giờ trước rồi. Nhưng may mắn làm sao cái địa bàn lại ở gần với bình điện, và đặt lên trên sợi giây để cắm điện.

Lại may thêm hơn nữa là vừa đúng lúc bắt giây, giáo sư Oersted liếc mắt nhìn kim địa bàn. Giáo sư ngạc nhiên thấy đầu kim không chỉ về hướng Bắc như thường lệ, mà lại chỉ về hướng Đông.

Tưởng mắt mình quáng giáo sư gỡ giây bình điện ra. Kim quay lại chỉ hướng Bắc. Mắc giây vào, kim lại quay sang hướng Đông? Làm sao mà kỳ cục thế này, rõ rành rành là kim địa bàn chỉ hướng Đông. Giáo sư giảng vội vàng cho hết bài học, tâm trí luẩn quẩn với hiện tượng lạ lùng ấy. Sinh viên chưa từng thấy bao giờ thầy đãng trí như vậy nên đều lấy làm lạ.

(Còn tiếp)

SỐ 91 Truyện dã sử của Tình Đấu Nguyễn-Dương-Văn
CHƯƠNG XIX
Bao vây Bạch Viên Tự

(Tiếp theo)

Suốt hai tuần liền, trên các nẻo đường thôn xóm làng mạc giáp Bạch Viên Tự, các điệp viên, chỉ điểm, hằng ngày lởn vởn đứng cây cuốc, hoặc mải đốt nương làm rẫy, hoặc bẻ măng, bứt nấm, đốn củi, chặt cây v.v... không ai có thể ngờ đó là những nhân viên cơ quan an ninh tình đang bí mật hoạt động công tác. Bằng ngày, khi bắt gặp kẻ khả nghi, họ kiếm cách làm quen, bắt chuyện, rồi lân la mời về nhà... Kỳ thực dẫn khéo đến gần những trạm kiểm soát bí mật để đồng bọn chặn kiểm soát hay thộp bắt. Bằng đêm, tốp A giăng dưới quyền điều khiển của Bernard, leo tuốt lên các ngọn cây, ngồi rì rập trên các nhánh lá rậm rạp, hoặc nấp dưới những hố vọng gác ngầm lẩn dưới gốc cây. Khi có kẻ gian manh tới khu vực canh phòng của họ, lập tức nhân viên vọng tiêu trên ngọn cây, đợi va lọt vào giữa ổ mai phục, bèn lên tiếng hô đứng sững lại . . . Nếu phải quân gian, sẽ hết hồn, cắm cổ chạy liền... song vô ích! đúng lúc đó, nhân viên nấp dưới hố gốc cây bèn lập tức rút kéo thẳng các sợi dây mắc sẵn từ thân cây này sang cây kia (lúc thường giây này nằm trên mặt đất không cản trở sự qua lại và lẩn dưới lớp lá rừng...) khiến kẻ lạ vì đêm tăm tối không trông thấy dây sẽ vấp té, và bị thộp cổ luôn...

Sau đúng một tuần, công cuộc phăng dò đầy mưu trá như vậy không đưa đến kết quả nào. Không một kẻ lạ mặt khác làng nào qua lại trong 7 thôn tổng Na Tần... Bernard bàn với Văn đình Cung, đêm hôm thứ 8, xiết chặt thêm vòng đe thám sát bìa rừng Phật Thủ sơn đặng phăng dò động tĩnh trong Bạch Viên tự. Qua luôn ba ngày đêm nữa cũng chẳng thấy chi lạ! Đêm thứ 12 Bố Chánh Văn khuyên Trưởng ty Quảng Yên cử 4 A giăng đắc lực nhất đang đêm đột nhập trong ngôi chùa vắng, đặng nghe ngóng động tĩnh nơi đó ra sao?

Bernard suy nghĩ một thoáng, khen phải và cho làm đúng như đề nghị của viên Bố chánh Cung. Có một điều tai vạ đáng tiếc là cả hai, Bernard và Văn, cùng không lưu ý, quên khuấy sự hiện diện thường xuyên của đoàn quân long rắn độc của Phổ Vân thiền sư. Trong bốn điệp viên được cử đột nhập Bạch Viên tự, có ba tên — trong đó có Đội Chám, anh ruột người vợ Việt của Bernard — vì xục xạo, ruồng xét phăng dò khắp nơi trong chùa nên đã bị rắn độc mổ chết ngay đêm đó. Tên thứ tư, có lẽ chưa tới số, vừa cùng ba bạn đồng sự vô lại trong chùa đã thấy choáng váng mặt mày rồi bụng quặn đau, lát sau lại lên cơn nóng lạnh, bèn nằm mọp đó, giây không nổi, đến ban mai, thì không thấy ba bạn kia đâu?. Và gắng gượng đứng lên đi kiếm... ra tới sân, bỗng nhảy nhỏm, thấy Đội Chám nằm lăn quay tứ chi co quắp. Lên điệu tam bửu và sửng sờ, thấy hai bạn khác nằm chình ình, mắt trợn trừng trong thật là khủng khiếp.

Thất kinh, A giăng này toát mồ hôi, hết cả đau, chạy qua hai làng, đến bản doanh Bernard báo tin ghê gớm... Được tin này, viên Trưởng Ty Mật Thám Quảng Yên mới chợt nhớ ra những rắn độc có trong chùa đã làm một số mật thám A giăng bị chết vì rắn cắn. Cái chết đột ngột của 3 A giăng — nhứt là Đội Chám càng khiến Bernard căm phẫn... Va gầm lên như cọp thiêng sa bẫy, rồi đến bản doanh Bố Chánh Cung, nơi nhà Chánh Tổng Na Tần, làng Tràng Sơn, đặng bàn tính cách phản ứng.

Bố Chánh Văn đình Cung nói:

— Chuyện đó thiệt là khó! Tại vô ý, không đề phòng! Đã mấy A-giăng trên Trung-Ương bị chết uổng bởi rắn cắn như thế, chúng ta quên lãng không lưu ý tới! Trước mấy vụ chết đó, Trung Ương cũng đành bó tay chịu, vô phương phản ứng... Vụ bắt 2 thầy chùa — như tôi biết — dâm về Đông Triều cũng chỉ là một phản ứng miễn cưỡng, tiêu cực, và phản chánh trị của Trung Ương, sau mấy cái chết vì rắn độc đó. Mục đích Trung Ương bv vọng sát ra tận thâm cung để tìm hiểu, khám phá những bí hiểm dưới mái chùa này...

Bernard ngắt lời Bố Chánh Cung:

— Ông có bao giờ nghĩ rằng các rắn độc đó là đoàn tuần-tra canh gác vô hình của tụi sư đã nuôi đặng bảo vệ cơ quan tổ chức chúng khỏi bị phát giác không?

— Tôi không nghĩ vậy, vì hình như, tụi sư có báo trước cho A giăng ta biết để canh chừng, song vì không nghe, nên mới bị cắn mổ chết! Như vậy ta không thể nói chúng có ác ý, muốn dượt rắn dùng vào việc bảo vệ tổ chức bí mật của chúng. Phương chi chùa nằm ngay trong rừng, lại không có cửa ngõ, rắn rít trong vùng này thiếu gì mà nó chẳng chun vô trong?

Bernard lắc đầu đáp:

— Tôi không nghĩ như ông! Tôi đã nắm được nhiều dữ-kiện để chứng minh điều tôi chủ trì là trúng, và không đồng với ông! Theo tôi, tụi thầy chùa thật sự có nuôi đoàn rắn độc đặng dùng vào việc bảo mật phòng gian... Điều chúng báo trước A-giăng Trung Ương để phòng rắn cắn, ta không thể coi đó là tiêu-chứng của việc chúng không nuôi đàn rắn độc! Việc báo có rắn trong chùa là một thủ đoạn gian ngoan của tụi sư! Nó vừa nhằm tác dụng gây đặng ấn tượng tốt trong cảm nghĩ của Trung Ương và sẽ cho tụi chúng là thực lòng, không ác ý chi lại vừa chứng tỏ chúng không phải là chủ nhân ông đã huấn luyện đàn rắn, và rắn này chỉ là rắn rừng len lỏi vô trong chùa mà thôi! Việc báo trong chùa có rắn độc còn nhằm tác dụng cầm chân các A giăng, vì sợ sệt, sẽ không dám phăng dò, bí mật xục xạo ban đêm trong chùa đặng tìm cách khám phá bí mật của chúng. Lại nữa, báo trước như vậy, tụi sư còn có thể rũ trách nhiệm, tỏ bày thiện chí từ bi, bác ái của nhà chùa nếu xảy ra những vụ chết chóc vì rắn độc cắn trong đám đó, hoặc về sau...

Bố Chánh họ Văn ngắt lời, nói xen:

— Đồng ý! Các luận cứ của ông khá vững, song tôi thắc mắc về việc một thầy chùa đã cho thuốc giải độc sau khi một A giăng bị rắn cắn ở bắp chân; nhờ vậy, A giăng này đã thoát nguy! Nếu quả thật chúng nuôi dạy rắn để bảo vệ cơ quan, tại sao còn cứu sống một kẻ định len lỏi, phăng dò bí mật của chúng? Đó là một thắc mắc! Thắc mắc thứ hai là chúng chỉ cứu A-giăng đầu tiên bị rắn cắn khi y chun qua dưới dàn mướp, còn các nhân viên khác cũng bị rắn cắn thì lại kiếm lời thoái thác, rồi không chịu giải cứu là ý thế nào?

— Theo thiển kiến tôi, việc giải cứu tên A-giăng đầu tiên bị rắn cắn chỉ nhằm mục đích tỏ bày thiện chí là chúng, không có ác ý, đặng sau dễ đường chống đỡ, gỡ tội đối với nhà chuyên trách!... Có vậy mà thôi!

Ngừng một giây, Bernard lại tiếp:

— Nay ý kiến phản ứng của ông về vụ ba nhân viên ta vừa bị chết thế nào?

— Theo tôi, chùa này tuy vắng vẻ, hiện nay không có một bóng người... song, nếu đàn rắn có trong đó, thì nơi đó cũng có thể có người mà chúng ta không khám phá ra nơi chúng ẩn núp đó thôi!

— Nhưng mà... theo tôi biết trong chùa, các phòng ốc, buồng khe, nơi nơi đều được Trung Ương tỉ mỉ điều tra, xem xét, không thấy có gì bí hiểm! Nếu có bọn sư ở đó, thì chúng ở chỗ nào? Và chăng, gần hai tuần nay, hai kíp chúng ta, ngày đêm thay phiên nhau canh gác, rình rập, mà tuyệt đối không thấy một kẻ lạ, khả nghi qua lại 7 làng. Với kế hoạch bao vây «gạn lọc» như một màng lưới đó, tưởng chim cũng khó bay lọt! Trong bảy làng quanh núi từ hơn 10 hôm nay, không một bóng người lạ đêm ngày qua lại, và cũng không một nhà đầu nào, mà không có tai mắt A-giăng ta lọt vô.

(Còn tiếp)

CƯỜI ĐỂ THẤM

Tạm trú!

Một chàng sắp lấy vợ, ngày cưới sắp tới nơi mà vẫn chưa tìm được nhà. Đến vấn kế một người bạn, anh này nói:

— Thì cậu chịu khó sống cảnh «chó chui gầm trạn» (ở rể) tạm trú một thời gian ở nhà ông bà nhạc nhong nhong thì đã làm sao chưa?!

Chú rể tương lai mặt méo như bị:

— Nhưng... chính ông nhong nhong nhà mọn cũng «tạm trú» tại nhà bố mẹ vợ từ mấy chục năm nay rồi!

Mỗi ngày MỘT TRUYỆN

ĐÁNH ĐU CHUNG

Hòng-Dương phóng tác

Hải buông mẩu thuốc lá xuống mặt sông đen ngòm nước cuồn cuộn lôi mẩu thuốc đi, tới một nơi vô định, như giòng đời đã xô đẩy Hải tới mảnh đất Sài gòn. Từ một tuần lễ, Hải chưa làm được trò trống gì chẳng có một dự định, một chương trình làm việc nào. Tiền cũng đã hết. Anh thấy trống rỗng, hoàn toàn; chán cuộc sống. Hải nghĩ tới cái chết, nhưng anh lại không tìm cái chết. Bởi vì người ta chỉ dễ chết khi người ta tuyệt vọng, người ta điên cuồng. Còn Hải, anh không thấy gì cả. Tình cảm trong anh đã đi quá mức. Tâm hồn anh như một khoảng chân không. Đi tìm cái chết vẫn là một hành động. Đằng này anh không muốn hành động.

Anh lục trong túi thấy có một mảnh giấy nhỏ. Anh đọc thấy địa chỉ của một người bạn: Nhạc sĩ Kiên, phòng trà Lôi Điệp. Đó là địa chỉ duy nhất mà Hải biết ở mảnh đất đô hội này. Kiên cũng là người sinh trưởng ở miền Trung cằn cỗi như anh. Kiên cũng có nhiều tham vọng như Hải nên quê mẹ không đủ không khí cho anh sống. Anh bỏ nhà lên Saigòn.

Không có một dự định nào nên Hải lững thững tìm phòng trà Lôi Điệp. Mười giờ đêm nên phòng trà đông nghẹt. Căn phòng um khói, sặc mùi rượu mạnh vào náo loạn tiếng kèn tiếng trống. Kiên đang góp mình thổi kèn. Cô ca sĩ mặt hơi choắt đang vươn cổ hát bản Le Gitan : hai hàm răng cô nghiến lại như đang chửi nhau với ai. Hải tìm không được bạn. Hải ra quầy, ngồi lên chiếc ghế cao, một ông mặc sơ mi trắng thắt nơ đen ra mời Hải uống. Anh gọi một uýt ki sếch. Hải viết mấy chữ đưa cho người bồi mang vào cho Kiên.

Trong lúc ngồi chờ Kiên, Hải bị buộc lòng phải nghe một cuộc đàm thoại ở ngay trước mặt. Đó là một vụ buôn bán lẻ. « Nó cho tao một chai uýt ki, mấy tút thuốc lá Mỹ, còn nguyên mà. Năm bò tất cả ; Rẻ mạt. Nếu chịu mai đến phòng tao, số 5 bis đình Hoa Hòe ».

Người con gái có vẻ cần năm bò lắm nên nàng cứ nhắc đi nhắc lại số buồng. Nàng còn nói thêm : « ở ngoài cửa tao có đề tên tao : Thi ».

Hải nhìn Thi. Má nàng hơi hóp, dáng người gầy, ánh nhìn bệnh hoạn nhưng ướt át ẩn dưới hai hàng lông mày kẻ chỉ than đen xịt. Nàng ăn mặc đơn giản. Một chiếc suýt te màu tím nhạt và một cái duýp bó màu thẫm hơn màu áo đôi chút ; nhưng cả hai đều đã bạc màu. Tóc Thi để dài một cách man dại. Nàng không đẹp, nhưng dễ khiến người ta chú ý ; nhất là nàng lại có cái tên lạ : Thi.

Một lúc sau Kiên ra. Anh có vẻ hơi thảng thốt thấy Hải ăn mặc lôi thôi. Kiên hất hàm hỏi Hải :

— Gì thế cậu ? Vào đây hồi nào vậy ?

Hải thấy trong giọng của Kiên không có vẻ gì là ấm áp cả. Anh nhún vai đáp :

— Mới hơn một tuần. Chả có chuyện gì hết. Cậu ký bông ly rượu cho tôi.

Kiên gật đầu và viện lẽ phải lên thổi kèn rồi toan quay đi, nhưng Hải đã nắm lại.

— Cho vay đỡ mấy bò đi.

Kiên lưỡng lự một lúc rồi hỏi lại :

— Mấy bò là bao nhiêu ?

— Năm bò.

Kiên móc túi đưa cho Hải tờ giấy gạch cua.

Hải đút tiền vào túi rồi ra khỏi phòng trà. Anh thầm nghĩ : Nó hãy còn tử tế đấy chứ ?

Nhưng vừa tới cửa Hải lại quay vào và hỏi người con gái ngồi ở quầy có cái tên là lạ là Thi.

— Phòng em số mấy nhỉ ?

— Số 5

Nhưng Thi chợt thấy rằng người đàn ông này mình chưa quen mặt lắm nên nàng hơi khó chịu :

— Nhưng mà ông hỏi làm gì ?

Thấy đôi lông mày đen của Thi cau lại, Hải biết nàng khó chịu, nhưng anh chỉ mỉm cười nhún vai rồi bỏ đi.

Hôm sau, mới bảy giờ Hải đã mò đến phòng Thi. Dường như nàng còn đang ngủ. Hải phải gõ tới mấy lượt mới thấy Thi ra mở cửa. Thấy Hải, nàng tỏ rõ vẻ khó chịu.

— Ông hỏi gì ?

— Mua thuốc lá và rượu của cô. Năm bò hả ?

Vẻ bực tức thoáng biến mất trên nét mặt Thi. Nàng mở rộng cánh cửa cho Hải vào. Căn phòng chỉ có độc một cái giường liền với tường và một cái bàn. Tủ quần áo nằm lẫn trong tường. Không có nhà bếp, phòng tắm, cầu tiêu chi cả. Hải thấy ở chân giường có một cái bô đậy kín. Thi mang chai rượu và hai tút thuốc lá Newport ra. Hải cầm lấy chai rượu và đưa cho Thi ba trăm. Thi hơi ngạc nhiên hỏi :

— Sao ông... anh không lấy thuốc lá ?

Hải cười và móc bao Bastos xanh giơ ra trước mặt rồi nói :

— Tôi không quen nghe Mỹ. Cái này khoái hơn. Và lại tôi muốn dành hai bò để mời cô đi ăn sáng.

Thấy Hải có vẻ tự nhiên và ăn nói có duyên, Thi ngoẹo đầu như suy nghĩ một lát rồi nhún vai nhận lời. Vào tới tiệm Thi mới hỏi :

— Sao anh lại mời tôi đi ăn ? Chúng mình chưa quen nhau bao giờ.

— Cần gì quen nhau. Hôm nay là ngày kỷ niệm sinh nhật của tôi.

— Gia đình anh ở đây à ?

— Tôi không có gia đình. À.. có ông via, nhưng coi như không có.

— Vợ có chưa ?

— Một vợ không cưới và một con.

— Anh làm gì ở đây ?

— Viết tiểu thuyết mướn, nhưng thất nghiệp rồi.

— À thế ra anh là nhà văn.

— Không. Viết mướn khác, nhà văn khác. Ai mướn thì tôi viết còn khi không tôi không viết. Còn cô, cuộc đời ái tình sự nghiệp ra sao ?

Thi thoáng có vẻ buồn rồi mỉm cười chua chát :

— Trước tôi làm vũ nữ cho một gánh hát. Rồi bị xe hơi đâm hỏng chân, nên thất nghiệp. Có một chồng không cưới xin, nhưng bỏ nhau rồi. Tại sao ư ? Hắn đòi hỏi quá nhiều làm như hắn có quyền muốn gì được nấy. Đói rách, tàn tật, nhưng cóc cần. Tự do khoái hơn. Muốn làm gì thì làm, không ai ngăn cấm được cả.

Hải ngắt lời Thi :

— Nhưng còn vấn đề dạ dày.

— À vì vậy nên mới vào làm chiêu đãi viên. Nhưng dạ dày đau, ăn chẳng bao nhiêu nên không cần làm nhiều.

Ăn xong, Hải đưa Thi về nhà. Thi bảo Hải ra cửa đợi một chút để nàng thay quần áo. Hải chưa kịp quay ra Thi đã đá tung đôi giầy và giơ nhà và tụt chiếc áo suýt tơ ra. Anh vừa bước ra tới cửa thì Thi đã gọi giật lại :

— Thôi khỏi, em thay xong rồi. Nàng mặc một bộ đồ mỏng rộng thùng thình. Hải nhìn rõ đôi ngực Thi bắn qua lần vải mỏng. Anh vụt ôm lấy Thi và hôn đầy miệng nàng. Trong lúc môi anh còn nằm trên môi Thi anh thấy rõ ánh mắt nàng sướm buồn. Nàng nhẹ đẩy Hải ra và nói :

— Tại sao anh lại làm thế ? Em đâu phải là một con điếm. Không phải là em cứ đi ăn với ai là bằng lòng ngủ với nó.

Hải thấy mình quá lố, đứng im không biết nói gì. Hình như thái độ nhận lỗi ấy làm cho Thi nguôi giận. Nàng mỉm cười — một nụ cười chán chường một nhọc. Nhưng nàng lại nói bằng một giọng dịu dàng.

— Nhưng mà nói vậy thôi, em chẳng có giận anh đâu. À mà anh chưa nói hết về đời tư của anh. Kể chuyện vợ con nghe đi.

Hải chưa biết nói gì thì Thi lại chợt lên tiếng :

— Nhưng, à anh đợi một chút... Hôm nay sinh nhật của anh... để em xem...

Thi nhìn quanh quất rồi giơ cả hai tay và nói :

— Buồn quá, chả có gì tặng anh. Đấy anh xem, nghèo quá...

Hải giơ chai rượu lên.

— Rượu ? Ồ không ; tối nào cũng uống, mửa lắm rồi.

Một lần nữa, ánh mắt buồn của Thi hướng đi chung quanh nhà. Vẫn chẳng có gì, nếu không là... nàng vứt mẩu thuốc lá xuống sàn rồi tiến lại phía Hải và hôn nhẹ lên má anh. Nàng nói khẽ như thủ thỉ bên tai Hải :

— Đây là một trường hợp đặc biệt. Thôi được, anh hãy ở lại đây. Em mời anh...

Nói xong Thi chạy vào kéo tấm « ri-đô » che giường. Người ta nghe có tiếng vải sột soạt. Hải nghĩ tới chiếc hôn nhẹ vừa qua ; anh thấy có vẻ ân cần quá, nụ cười đó, và... và... món quà này... Dù sao Thi cũng vẫn là một người đàn bà như trăm ngàn người khác, một người đàn bà có tâm hồn. Hải nghĩ thế và rồi anh mở cửa bỏ đi như chạy trốn.

Những ngày tiếp theo thật là êm đẹp. Hải thuê một căn nhà nhỏ ở ngoại ô — nhà nhỏ nhưng riêng biệt. Anh mới được người ta thuê viết hai cái « phơi ơ tông ». Sáu ngàn tạm đủ, với số tiền ba ngàn của Thi (nàng không có tiền ngoại lệ nên chỉ có vậy). Hết giờ làm việc, họ quấn quít bên nhau. Có khi họ nằm với nhau cả ngày ; hôn nhau, hôn không biết chán. Những hôm trời lành lạnh, họ ôm nhau đi dạo trên những con đường vắng, tung tăng như đôi chim sẻ.

Đối với muôn ngàn người biết họ, Hải và Thi thật là hạnh phúc. Mà Thi cũng sung sướng thật. Bởi vì Hải luôn cho nàng những gì mà nàng cần, nàng ao ước, nhưng không bao giờ anh mang lại những gì Thi không bằng lòng. Thi có tính thích ăn cơm tối bên ánh nến lung linh. Tối nào, trong lúc Thi dọn cơm thì Hải đã nhớ đi thắp hai ngọn bạch lạp để hai bên đầu bàn ; trên miệng hai vỏ chai sâm-banh.

Cuộc sống êm đẹp cứ thế kéo dài cho tới ngày Hải vui mừng về báo tin cho Thi.

— Em, anh đã được phép li dị với vợ.

Nói xong Hải toan ôm lấy đầu Thi để hôn lên trán nàng — dấu hiệu của tình yêu thương tràn đầy và tinh khiết.

Hải nghĩ rằng Thi sẽ reo lên, sẽ ôm chặt lấy anh. Nhưng không, Thi lạnh lùng đẩy Hải ra.

Bằng một giọng — cố làm ra vẻ cứng cỏi — Thi lạnh lùng nói với Hải :

— Không được. Anh hãy thu xếp hành trang và trở về Huế với chị ấy.

Hải thẫn thờ ! Thi đã dựt tuột chiếc băng dính trên vết thương đang lên da non. Nàng đã đẩy lui cái hi vọng phi lý của cuộc đời nàng. Nàng đã cắn răng lại để ngăn lệ khỏi trào ra má.

(Xem tiếp trang 2)

BÉ NGÓN BÉ LUẬN của VĂN-HIẾU

XIN LƯU-Ý : *Hạn nộp tác phẩm dự thi đã hết. Trong 572 bài dự thi có 85 bài được chọn đăng, đến ngày 15-12-1962 là chấm dứt. Kết quả cuộc thi sẽ được công bố trên số báo ra ngày 17-12-1962.*

BẠN ĐỌC NGÔN LUẬN DỰ THI CHỐNG GIAN THƯƠNG

Một bàn thắng

Truyện dự thi của LIÊN-HOA

Thế là mộng ước đã thành. Sau bao nhiêu thời gian cặm cụi học hỏi và thí nghiệm, bây giờ vợ chồng Thảo đã tìm ra một phương thức làm xà bông thật tốt và rất rẻ tiền.

Nguyên trước kia, Thảo là một nhân viên phụ tá cho một hãng xà bông thơm ở ngoại quốc. Với ý chí nhẫn nại và khôn ngoan, Thảo đã học được những bí quyết của ngành làm xà bông. Sẵn có sáng kiến, khi trở về nước, Thảo cùng Yến — vợ chàng — vùi đầu trong phòng thí nghiệm để chế tạo một loại xà bông mới, rất tốt mà lại rẻ tiền để cung cấp cho thị trường và cạnh tranh với những thứ xà bông xấu mà các tay gian thương đang bán cho dân chúng với một giá cắt cổ. Và bây giờ thì mộng ước đó đã thành sự thật.

Ít lâu sau, người ta thấy xuất hiện ở trước cửa nhà vợ chồng Thảo một tấm bảng đề : « Hãng Xà bông thơm Con Công ». Chẳng bao lâu, « xà bông con công » đã tràn ngập trên khắp thị trường. Hàng xà bông này tốt thực, chẳng những thế nó lại bán với một giá thật rẻ nên rất được phổ biến. Giới bình dân hết sức hoan nghênh. Loạt sản xuất đầu tiên của vợ chồng Thảo đã hết veo. Cả hai vợ chồng chàng không ngờ rằng người tiêu thụ lại nhiều đến thế. Các đại lý xà bông ở tỉnh cũng như ở thủ đô luôn luôn thúc giục chàng cung cấp thêm hàng. Hai vợ chồng liền dự tính sản xuất loạt thứ hai, thật nhiều.

Thấy vậy, một nhóm gian thương gồm những tay tổ sản xuất chuyên tạo ra những vụ khan hiếm hực phẩm hàng hoa để rồi lại bán những thứ khan hiếm đó trên thị trường với một giá cắt cổ, liền toa rập với nhau để hạ vợ chồng Thảo.

Một tuần lễ sau khi vợ chồng Thảo cùng các nhân viên phụ tá bắt tay vào việc sản xuất loạt hàng thứ nhì để cung cấp cho thị trường thì Thảo nhận được điện thoại của một người đề nghị xuất cảng xà bông của chàng sang ngoại quốc. Người đó hẹn là sẽ đến thương lượng với chàng vào chiều thứ bảy.

Liên tiếp ba ngày sau, Thảo lại nhận được những đề nghị tương tự của hai ông khác nữa. Họ hẹn là sẽ đến thương lượng vào chiều chủ nhật.

Trong lúc Yến tỏ vẻ mừng rỡ vì không ngờ món hàng của mình lại được chú ý đến thế, thì Thảo lại trở nên đăm chiêu, suy nghĩ. Chàng đoán chắc rằng bọn người vừa thương lượng với chàng chỉ là những thủ hạ của nhóm gian thương, âm mưu lật đổ hãng sản xuất của chàng.

Thảo liền đem ý tưởng này ra bàn với vợ thì Yến gạt phắt đi :

— Anh chỉ khéo lo hão ! Người ta thấy hàng của mình tốt thật thì đề nghị xuất cảng chứ có gì đâu mà phải nghi ngờ.

Đến chiều thứ bảy, giờ đúng hẹn một ông khách to béo, dáng người bệ vệ đến nhà Thảo. Ngồi chưa nóng chỗ, ông khách vào đề ngay : đại ý muốn mua 800 tấn xà bông

(Xem tiếp trang 2)

MÁCH GIÚP

— Cô NGUYỄN-BÍCH-HẠNH (Saigon) :
Chưa có kết quả.

— Bạn TRẦN-HÙNG (Saigon) :
Hai vé 9C của bạn không trúng.

— Bạn HÙNG-PHI (Saigon) :
Bạn phải làm đơn xin phép cấp chỉ huy, nếu không sẽ có sự rắc rối.

— Cô BẠCH-TUYẾT (Giadịnh) :
a) Người như thế là phải chăng rồi.
b) Chích Bepanthène.
c) Nên uống thêm loại thuốc có chất calcium.
d) Phấn màu vàng nhạt hoặc mỡ gà (jaune clair, crème). Dùng được.
e) Hồng nhạt.
f) Nên mặc các màu mờ dịu, như màu kem, cà-phê sữa, nâu v.v..

— Bạn PHAN-ĐỨC-HUẤN (Saigon) :
a) Gội luôn bằng xà-bông bột loại tốt sẽ hết gàu và sạch tóc (rất sạch).
b) Việc gì phải mượn. Bạn có thể mua loại ống xịt tương tự tại các nhà bán đồ sắt.

— Ông NGUYỄN - CÔNG - KHANH (Pnđ-Đức) :
Số báo đó đã hết.

Tài liệu sưu tầm 5 kỳ đăng trọn

CÂU CHUYỆN LY KỲ CỦA MỘT NỮ GIÁN ĐIỆP

CÔ GÁI SÔNG RHIN

là con người nguy hiểm

HỒNG-DƯƠNG

(Tiếp theo)

Mặc dầu trời đã khuya, và Heloise đã quá mệt mỏi, nàng vẫn bị đưa lên một chiếc xe díp để tới nhà Feuton Moran. Ông trước kia là một nhà ngoại giao, và có thể nói được 8 thứ tiếng. Ngoài ra ông còn có biệt tài thẩm vấn rất khéo léo. Họ lôi ông ra khỏi giường. Tuy còn ngái ngủ nhưng ngay sau khi gọi là cà phê cho Heloise và Cognac cho mình Moran tấn công liền.

Heloise nói như khóc.

— Tôi không phải là gián điệp. Hãy tin tôi, tôi đã đau khổ quá nhiều nào là bị bọn quốc xã bắt qua Đức làm việc trong các trại tập trung. Rồi lại đến bọn Nga. Thành ra tôi phải ngoan ngoãn vâng lời chúng để được yên thân. Khi tôi tới Colo ne bọn Đức lại muốn lợi dụng tôi nữa. Và bây giờ, đến lượt các ông, những người Mỹ các ông muốn tôi làm gì nữa. Tôi phải làm gì nữa đây thì mới được yên thân. Điều mong ước duy nhất của tôi là được về với gia đình tôi.

Nói xong nàng ra khóc. Trông nàng tiều tụy tưởng như sắp chết hay sắp lên cơn điên. Nhưng Moran không nói gì cả. Ông bảo các bạn về hết rồi nhốt Heloise vào buồng suốt đêm đó.

Ông bắt đầu nghi ngờ. Ông đi lục hết mọi hồ sơ. Sau cùng ông tìm thấy một tấm phiếu có ghi tên là Sybille Delcourt « với tất cả những chi tiết tỉ mỉ nhất, nói rằng người này là một nữ gián điệp lợi hại nguy hiểm nhất ở chiến trường sông Rhin, ở Alsace, ở Lục Xâm Bảo và ở Bỉ, cùng những chứng cớ hùng hồn nhất. Nhưng tấm phiếu ấy lại quá cũ không đủ để nhận diện.

Người ta được biết Sybille Delcourt là người yêu của Werner Kramer chùm mật vụ của SS, từng được Hitler hai lần gắn huy chương, vì thành tích ám sát và bắt cóc, và là chùm một hệ thống xung phong quân và gián điệp, sẵn sàng làm bất cứ việc gì...

Kramer từ lâu vẫn là cái gai trong giày quân lực đồng minh. Hắn từng tung biệt ba « ngư phủ » sang bên kia bờ sông Rhin để làm đảo lộn kế hoạch đồng minh. Do đó, đồng minh muốn mua mạng Kramer rất đắt mà không mua được. Nay nghe Moran nói là có lẽ kẻ được gọi là Heloise chắc không ai khác hơn là Delcourt, thì họ có vẻ khoái là có thể dùng chính Heloise để hạ Kramer. Nhưng chuyện không ngon xớt như vậy. Heloise không đời nào chịu tự phản và bán đứng Kramer.

Các nhân viên của CIC hỏi nàng suốt hai ngày, nhưng vẫn vô hiệu. Sau họ gạ cho tiền và nhà cửa quần áo, nhưng nàng cũng một mực chối. Nhưng rồi rút cục nàng vẫn mắc vào một cái bẫy cổ hủ, tầm thường và giản dị nhất. Roscơ nói với nàng bằng một giọng Đức rất sõi :

— Dù sao thì cô cũng chả hiểu gì cả. Mà cô hiểu gì được chứ. Vì cô chỉ là một quân chốt để Kramer thí đang mở đường.

Đó là lần đầu tiên tên Kramer được nhắc tới từ lúc nàng bắt. Lập tức nàng có phản ứng ngay. Như một con ngựa lồng lên dưới thúc của du kẻ. Heloise hét lên.

— Das ist eine gemeine Luge (đó là một câu nói dối khốn nạn/Kramer, ông ta yêu tôi.

Từ lúc bắt đầu hỏi cung, Moran không nói lời nào. Bây giờ ông mới lên tiếng :

— Cô là Sybille Delcourt ?

Moran rút một tập hồ sơ lớn và tiếp lời :

— Đây chúng tôi có đủ chứng cớ về cô.

Ông mở chồng hồ sơ và đọc tất cả những gì nói về Delcourt và Kramer.

Biết không chối được nữa. Sybille đành thú nhận bằng 1 giọng hằn học :

— Phải, tôi chịa thua. Bao giờ thì bọn xạ thủ tới bắn tôi. Tôi vẫn biết là có ngày tôi sẽ bị bắn.

Như một nhà tâm lý đạo sành sỏi, Moran trả lời bình tĩnh :

— Không, tụi tôi không xử tử cô đâu, trừ phi cô bắt buộc chúng tôi. Cô đẹp quá mà chết trẻ sao được.

Sybille nở một nụ cười héo hắt :

— Tôi dư biết tại sao các người lại tha mạng tôi. Các người muốn có một sự hợp tác chứ gì. Liệu tôi có lẽ bị cạo trọc đầu và bị dẫn đi diễu chăng ?

Không ai trả lời nàng. Moran biết Sybille vốn từ Bỉ sang chứ không phải ở tại Bỉ, nhà này mở tiệm cà phê. Tiệm đó biến thành trụ sở của bọn Gertapo. Và do đó mà nàng gặp Kramer rồi hai kẻ yêu nhau. Biết bao nhà ái quốc Bỉ đã bị giết vì nàng. Vì biết Sybille còn yêu Kramer quá, không đời nào nàng tố giác Kramer, nên Moran không vội hỏi. Ông ngồi nghĩ một chiến thuật để hạ đo ván Sybille. Vì ở đời có gì là chắc. Người đàn bà bao giờ cũng là đàn bà, với cá tính cố hữu : nhẹ dạ và dễ thay đổi. Moran cho người lấy hồ sơ về Kramer. Ông xem rồi cười khẩy đánh dòn Sybille :

— Có lẽ cô yêu hắn thật. Nhưng cô

(Xem tiếp trang 2)

PHỤ NỮ Mỗi ngày một... biết rộng

Vài môn thuốc rẻ tiền để bạn gái làm đẹp

Trị tan nhang

Lanoline	30 gờ ram
Bioclorme de Hg	0g50
Eau oxygénée	30 gờ ram

Trộn thật đều ba thứ trên. Mỗi buổi tối trước khi đi ngủ nên rửa mặt thật sạch bằng nước nóng, đợi khô, đoạn bôi thuốc trên lên chỗ bị tàn nhang

Trị Trứng cá

Thuốc A :

Ether	10 phân khối
Han the	10 gờ ram
Nước lã	10 phân khối

Thuốc B :

Alun (phèn chua)	1 gờ ram
Nước lã	50 phân khối

Nặn hết trứng cá, rửa mặt thật sạch bằng nước nóng và xà-bông. Bôi thuốc A lên chỗ trứng cá (bôi khắp mặt cũng được) đợi thuốc A khô hãy bôi để thuốc B lên. Khi thuốc B khô rồi thì rửa mặt một lần nữa cho sạch.

Bôi mỗi ngày ba lần, vào buổi sáng, trưa và chiều tối. Chừng một tuần lễ thì khỏi

HÀ-MAI-LAN

TRUYỆN LẠ 4 Phương

THẦN ĐỒNG MỸ

Khắp nước Mỹ đều chú ý tới một em gái ba tuổi rưỡi, tên là Rogena Walbery. Mặc dù còn bé tý tẹo, nhưng em tỏ ra thông minh một cách lạ thường, vượt hẳn các em bé được tiếng là « thần đồng » từ xưa tới nay.

Em bé Rogena theo học trong một trường đặc biệt dành riêng cho những trẻ em có năng khiếu siêu việt. Em học tiếng Tây Ban Nha, tiếng Đức các môn khoa học, và... khiêu vũ. Tờ *Nữu Ước thời báo* một tờ báo đứng đầu ở Mỹ, loan tin : « Em Rogena tập nói lúc mới được có sáu tháng rưỡi ! Tiếng nói đầu tiên của em không phải là gọi «ba» hay « má » mà là... « con đói lắm ».

AI CHUNG TÌNH VỚI CÔ ĐÀO MONROE NHẤT ?

Cô đào chiếu bóng Mỹ Marilyn Monroe tự tử chết đã từng làm dư luận xôn xao một dạo. Người ta tưởng rồi đây tên tuổi của cô sẽ bị chôn vùi và không ai thèm nhớ tới nữa. Nhưng không, Monroe vẫn không bị người đời quên lãng. Cũng như Rudolph Valentino, Gary Cooper, James Dean... là những tài tử nổi danh đã qua đời trước, Monroe từ nay sẽ bước chân vào thế giới sùng tín của điện ảnh.

Trước mộ của Monroe luôn luôn có hoa do những người từng yêu mến tài nghệ đem tới đặt. Trong số hàng trăm bông hoa rực rỡ ấy có một bông hồng đỏ thắm để trong một lọ nhỏ. Cứ mỗi tuần hai lần người ta lại thấy một người đàn ông tới thay hoa và đứng lâu hàng giờ trước mộ Monroe.

Người đàn ông ấy là ai ?

Xin thưa : đó là nhà vô địch dã cầu Joe di Maggio, người chồng cũ của Monroe.

hoa thơm cỏ lạ

— Người ta có biết mưu sinh, biết tự lập thời mới không ỷ lại ai, cầu cạnh ai. Có thế mới giữ được liêm sỉ, thực hành được lễ nghĩa.

KHUYẾT-DANH

ĐI THĂM đồng bào thượng định cư

Ký sự của VŨ-BÌNH

NHỮNG CUỘC TRẢ « NỢ NÓI LÁO » VỚI ĐỒNG BÀO THƯỢNG

(Tiếp theo)

Ban đêm ngủ không có thấy « fạop, hổ) kêu thình lình. Tiếng con gái đã bắt đầu hát và con trai đi ranh không buồn. Ấy là tại tôi nói láo !

— Lạ ! Lạ lắm ! Ông có muốn nói lại không ? Chúng tôi muốn ông nói lại.

— Không ! Tôi láo thật. Những điều mà tôi bảo rằng ông bà và trời đất về nói, là bụng và miệng tôi nói ra. Ông quan dưới đường xe chạy bảo tôi nói thế, và bà con đã nghe, nên được như bây giờ.

— Vậy thì ông cứ nói láo tới vài mùa lúa nữa xem sao ! Nếu đó là láo thì chúng tôi... khoái cái láo đó. Láo cho chúng tôi được gà, heo nuôi, và trâu cày. Thằng đầu sóc đã mua được ông voi. Láo thêm đi. Chúng tôi sẽ ghét cái nói thật mà làm mất sức vật và tiền nong chúng tôi. Chúng tôi sẽ chém vào cái miệng nói thật để làm cho người ta nghèo và trong sóc hay đau.

Một người khác xen vào hỏi :

— Thế ông quan dưới đường xe kia có còn bảo ông nói việc gì nữa không.

— Nói cho mình có « nhiều thứ ở yên » thì ông ta nói nhiều lắm, tôi không nhớ hết ; nhưng không có gì hại cả. Có điều là... một phù thủy mà nói láo thì làm sao còn «uy tín» để « cai trị » anh em. Tôi muốn chọn người khác làm phù thủy. Anh em chọn đi !

— Không chọn được. Ông không linh về việc ông bà, mà cũng như là... linh.

Chúng tôi lạy con heo đỏ, đặt ở phía mặt trời, là vì muốn có nhiều ơn nữa để nuôi. Cái miệng ông nói mà có đủ thứ thì muốn láo hay không cũng được. Đừng nói thật mà không có gì cả.

Một anh giỏi tiếng Việt, hứng quá, vỗ tay « hoan hô đồng chí ». Tôi ghi lại việc này không chắc đã đầy đủ chi tiết, nhưng chỉ cốt nêu ưu điểm : Thành thực phục vụ, dù nói thế nào quần chúng cũng nghe theo.

(Còn tiếp)

GIA ĐÌNH KÝ CÓP

Tranh và lời của VĂN ĐẠT

đi tìm NGƯỜI YÊU

Số 49

Tiểu-thuyết phóng tác của **HOÀNG HẢI THỦY** — *Nguyên-bản* **THE CITADEL** *của* **A.J. CRONIN**

(TIẾP THEO)

XIV

Nhưng Viên xô ghế đứng dậy. Đây là lần đầu tiên trong đời anh để lộ sự cáu giận của anh trong một phiên họp :

— Ông đừng nói bậy. Chúng ta đã mất một bác sĩ tài giỏi nhất từ ngày chúng ta thành lập bệnh viện tới nay.

XV

Đêm sau, vào khoảng nửa đêm, Sơn choàng thức dậy. Chàng nằm trằn trọc thở dài một lát. Rồi thấy vợ vẫn còn thức, chàng bảo nàng :

— Anh ngu quá phải không em ? Trong một lúc nóng giận, anh đã quăng hết cả những quyền lợi của chúng ta ở đây. Những quyền lợi và địa vị ấy chúng ta đã phải tranh đấu mãi mới có... Em có tiếc không em ? Nếu chịu khó ở lại đây và giả vờ chiều họ một chút, có ngày anh sẽ được thay thế Lâm làm giám đốc bệnh viện.

Nằm trong bóng tối, Huyền dịu dàng :

— Chắc anh không muốn suốt đời phải sống ở cái tỉnh lỵ đầy những than đá này ? Em cũng vậy. Chúng mình đã sống ở đây những ngày đẹp, đã sung sướng ở đây... nhưng bây giờ, đến lúc chúng mình nên đi nơi khác.

— Nhưng... Em cũng phải nghĩ rằng chúng mình hãy còn nghèo lắm, chúng mình chưa đủ tiền để mở một bệnh viện, để chờ đến lúc có thân chủ...

Nàng đáp bằng một giọng ngái ngủ :

— Tiền bạc không có ảnh hưởng gì đến đời sống của chúng ta. Đi khỏi đây, em muốn chúng mình sẽ tiêu hết nửa số tiền để dành được để đi nghỉ ngơi ít lâu. Từ ngày lấy nhau đến giờ, em chẳng được anh cho đi chơi đâu hết...

Nỗi vô tư và lạc quan của Huyền làm cho Sơn vui lây. Ngay từ buổi sáng hôm sau, chàng nhìn đời với một cặp mắt khác. Cuộc đời không đến nỗi bi đát và đen tối quá như chàng tưởng. Chàng đã có bằng Thạc Sĩ, luận án của chàng được giải thưởng Danh Dự, chàng để dành được một số bạc gần hai trăm ngàn. Với tất cả những thành công đó, chắc chắn chàng sẽ không bị chết đói.

Chàng còn hả dạ nữa khi thấy dân chúng nhiệt liệt bày tỏ cảm tình đối với chàng. Dư luận dân tỉnh đều lên án những vị trong Uỷ ban Giám đốc. Họ cho rằng vì những ông này gây chuyện khó dễ nên Sơn mới ra đi và họ mất một bác sĩ giàu lương tâm, đầy đủ tài đức. Nhiều đại diện công nhân — dưới sự hướng dẫn của ông Tổng Thư Ký nghiệp đoàn — đến tận nhà riêng của Sơn để yêu cầu chàng ở lại. Nhưng lời thỉnh cầu của họ không có kết quả mong muốn.

Vào một buổi sáng đẹp trời, vợ chồng Sơn đi khỏi cái tỉnh lỵ nằm trên đầu núi như họ đã sống và đã yêu nhau trong bốn năm đầu tiên chung sống. Trước ngày đi, Sơn nhận được một bức thư của bác sĩ Lê Anh Tâm. Nhưng theo lời yêu cầu của Huyền, chàng không mở xem thư này. Vợ chồng muốn dành hết cả tâm trí để sống những ngày hoàn toàn tươi đẹp bên bãi biển.

Họ đi về Tiên-Long, miền biển xanh, núi cao, miền có những triền cát trắng mông mênh và những rặng thông rì rào trong gió. Trong căn nhà trọ — một chiếc vi-la xinh sắn, sạch sẽ, tươi tắn, dành riêng cho những gia đình mướn nghỉ mát — vợ chồng Sơn nghe tiếng sóng biển rì rầm suốt ngày, suốt đêm, họ ngửi mùi nước biển hòa với mùi cát nóng, mùi cỏ xanh. Họ dìu nhau đi bộ dưới hàng thông từ sáng đến trưa, từ chiều đến tối.

— Trời ơi — Sơn ôm vợ nói — Anh không ngờ cuộc đời lại có thể đẹp đến như thế này. Đã đổi lấy mười ngày sống sung sướng như thế này với em, anh sẵn sàng chịu sống cực khổ trong mười năm. Anh không muốn nhìn thấy một bộ phổi nám, một lồng ngực trơ xương nào nữa. Bây giờ, anh muốn được làm ngư phủ, để được sống mãi ở giữa khoảng trời cao, biển rộng này với em.

Họ sống bằng tình yêu, bằng ánh nắng, gió biển, bằng tôm, cua cá và gạo đỏ. Buổi tối, Sơn ngồi nói chuyện và đánh cờ với ông chủ nhà. Chàng thua luôn, nhưng vẫn tự hào vì đã « chống cự oanh liệt tới cùng » và « thua trong danh dự ».

Cuộc sống thật là « đẹp, thơ mộng, thần tiên, lâng lâng... » — có bao nhiêu danh từ hoa mỹ, trừu tượng, bóng bẩy, Sơn đem ra dùng hết. Chàng thấy cuộc sống ở Tiên-Long hoàn toàn đầy đủ « chỉ thiếu có thuốc lá. » Một tháng trôi bình yên, vô tư trôi qua, êm như trong một giấc mơ. Sau đó, Sơn bắt đầu nghĩ nhiều đến bức thư của bác sĩ Lê Anh Tâm. Bức thư đó lúc nào cũng nằm trong túi chàng. Được Sơn lấy ra, bỏ vào quá nhiều, nó đã trở thành nhàu nát.

Một buổi sáng, trong lúc thấy chồng vừa uống cà phê vừa mân mê bức thư Huyền bảo chồng :

— Mở thư ra đọc đi mình...

Thấy chồng do dự, nàng tiếp :

— Chúng mình đã giữ đúng lời hứa. Quá một tháng mấy ngày rồi còn gì... ?

Sơn đi với vợ ra bãi biển. Khi tới hàng thông, họ dừng lại ngồi trên nệm cỏ. Sơn cẩn thận xé phong bì. Rồi nằm trên cỏ trong ánh nắng vàng buổi sáng, chàng đọc bức thư. Chàng chầm chậm ngồi dậy, đọc lại bức thư một lần nữa, rồi đưa thư cho Huyền.

Bức thư của bác sĩ Lê Anh Tâm báo cho chàng biết rằng sau khi xem luận án của bác sĩ Vũ Sơn về bệnh lao phổi của công nhân mỏ than **S.N.C.T.Đ.K.K** *— tức là «* **Sở Nghiên Cứu Than Đá và Kim Khí** *», đang cần có một bản tường trình về vấn đề bảo vệ sức khoẻ cho công nhân mỏ than để đệ trình Quốc Hội, thấy rằng bác sĩ Vũ Sơn là người có đầy đủ khả năng để làm công việc đó. Vì vậy, ban giám đốc đồng ý mời bác sĩ Vũ Sơn giữ chức vụ Tổng Thanh Tra Y Tế của sở. Nếu bác sĩ Vũ Sơn nhận lời, ban giám đốc rất lấy làm hân hạnh được đón tiếp bác sĩ tại Vĩnh-Hòa.*

Đọc xong bức thư, Huyền nở một nụ cười tươi như hoa :

— Mình thấy không ? Đi khỏi Phúc-Sơn, mình đâu đến nỗi chết đói ? Lúc nào em cũng tin chắc là mình sẽ được trọng dụng ở nhiều nơi khác...

Sơn lượm cục sỏi liệng về phía bầy dã tràng lao xao trên phiến đá ven biển. Chàng nói lớn ý nghĩ của mình :

— Tổng Thanh Tra là gì ? Chắc họ lại nhờ mình coi bệnh viện. Họ biết trước rằng mình chỉ chữa bệnh được thôi. Mình đâu có phải là nhà phát minh lý thuyết ?

Huyền vẫn cười tươi :

— Hết hạn giao ước của chúng mình rồi. Mình có thể làm được tất cả những việc mình muốn...

— Không ! Không.. ! — Sơn lắc đầu — Anh còn muốn được sống với em ở đây, ít nhất là nhất là nửa tháng nữa. — Chàng vui vẻ nhỏm dậy và dỡ kéo Huyền đứng lên — Nhưng anh cũng nên xem giờ xe lửa về Vĩnh-Hòa.

(Còn tiếp)

từ THÀNH tới TỈNH

BÁC-SĨ THƯỜNG-TRỰC — Thứ Sáu 14-12-1962
(Trưa: 13 giờ đến 15 giờ. Chiều: 19 giờ đến 6 giờ sáng hôm sau)
B.S. Vũ minh Ngọc 76, đại lộ Đồng Khánh — Chợlớn
B.S. Nguyễn đức Quảng 15, đường Lý thánh Nguyên — Chợlớn
B.S. Trần văn Ninh 161, đường Võ Tánh — Saigòn
B.S. Nghiêm thị Thuần 480, đường Võ di Nguy, Phú Nhuận Saigòn

TIN CẦN BIẾT

— Để tiện cho việc lưu thông, tòa Đô Chánh vừa ra thông cáo: kể từ 8-12-62, khoảng đường Pasteur (giữa Lê thánh Tôn và Gia Long) được mở cho xe cộ lưu thông, trừ xe cam nhông và cam nhông nết trong những giờ sau đây: Sáng từ 7 đến 8 giờ, trưa từ 11 đến 12 giờ 30. Chiều từ 2 đến 3 giờ và tối từ 5 đến 6 giờ 30.

BÁN CHỨNG CHỈ TÚ TÀI GIẢ TỪ 3 ĐẾN 5 NGÀN ĐỒNG

SÀI GÒN — Nhà chức trách được tin ở vùng Gia Định có một tổ chức chuyên môn làm chứng chỉ Tú Tài toàn phần giả bán với giá từ 3 đến 5 ngàn đồng. Sau nhiều ngày theo dõi, hôm vừa qua nhân viên hữu trách bắt được cậu P.Đ.T. (20 tuổi) ở Bà Chiểu. Sau đó nhà chức trách đến xét nhà thì tịch thu được 1 con dấu giả của Bộ Q.G.G.D. cùng cả trăm tờ chứng chỉ chưa ghi lý lịch và đóng dấu. (S.S)

MÈO CHUỘT VỚI NHÀ GIÁO, BỊ CẮT TÓC, CẮT TAI

BA XUYÊN — Ông Lê trọng B. 32 tuổi ngụ ở ấp Trà Niên xã Khánh Hòa quận Vĩnh Châu là một nhà giáo làm việc ở tỉnh lỵ. Tuy đã có vợ để ở ấp, nhưng trong thời gian trọ ở tỉnh, ông B. còn đèo bòng một cô thợ may tên là Ng.T.T. 29 tuổi. Tối 8-12, ông B. dẫn cô T. đến nhà người bạn để âu yếm. Không may, vợ cả ông B. là bà Phạm thị Tiết, hay tin từ bao giờ đã tổ chức một cuộc «đột kích» bắt chồng tại trận. Ngay lúc đó, bà Tiết cùng 5 người khác xông vào, 3 người giữ chặt lấy ông B. còn 2 người thì đánh đập cô T. tơi bời. Như chưa hả giận, bà Tiết còn dùng kéo cắt mớ tóc và tai trái nạn nhân. Sau đó bà giữ cô T. lại, sáng 9-12 đem nạp cho cơ quan xã Khánh Hòa và tự nạp mình luôn thể. (T.Hải)

VỢ BỎ NHÀ TRONG ĐÊM TÂN HÔN
CHÀNG RỂ BỰC MÌNH ĐÁNH VỠ ĐẦU BÀ NHẠC

BÌNH DƯƠNG. — Cô Nguyễn thị Thủy 19 tuổi con bà góa phụ Võ thị Xứng ngụ tại ấp Bến Đò xã Tân Phú (Bình Dương) đã vâng lệnh gia đình lấy anh Nguyễn văn Quý 27 tuổi ở Mỹ Hạnh (Long An). Nhưng đêm 11-12 là đêm động phòng hoa chúc, cô dâu liền lén ra khỏi phòng trốn về nhà cha mẹ mình. Tức giận, cậu Quý cũng đùng theo xuống tận nhà bà nhạc định rước cô Thủy về, nhưng bị cô này cự tuyệt. Trong lúc sôi tiết chàng rể bực này liền chụp cái ghế đầu đánh túi bụi vào đầu bà mẹ vợ đến phun máu bất tỉnh. Nạn nhân được chở đi cứu cấp còn chàng rể bị bắt điều tra. (V.V)

BỊ MÁY CƯA, CƯA ĐỨT CỦA... QUÝ

BẾN TRE. — Ông Lê văn Sáu (25 tuổi, có vợ và 2 con) làm công cho trại cưa nọ ở đường Nguyễn đình Chiểu, Kiến Hòa. Chiều 10-12, trong lúc máy cưa đang chạy, ông cho dầu vào máy, vô ý để máy cuốn ống quần tố sắp xuống và bị máy cắt đứt luôn của... quý, máu chảy linh láng. Khi tắt được máy thì ông Sáu đã tắt thở. (H.S)

3 TAI NẠN, 1 CHẾT, 3 BỊ THƯƠNG

GIA ĐỊNH. — Khoảng 7 giờ 30 tối 12-12, bà Nguyễn thị Thơ (33 tuổi, có thai được 5 tháng, ở đường 13 ấp B xã Bình Phước) đi bán hàng về. Gần đến ngã ba cầu Bình Lợi thì bà gặp một chiếc xe ở miệt Định Quán chạy về, không rõ tài xế lái thế nào mà cán phải bà nát cả 2 bắp đùi trông rất ghê sợ. 1 giờ sau bà tắt thở.

— Chiều ngày nói trên, trên đường đi Biên Hòa, xe hàng nước đá hiệu K.C. đụng phải xe Lam-bét-ta ba bánh, tài xế là ông Nguyễn văn Đào (34 tuổi) bị thương nặng.

— Hồi 11 giờ 30 đêm 12-12, ông Nguyễn văn Sáu (39 tuổi, ở đường Nguyễn huỳnh Đức, P.N.) cỡi xe Vespa chở ông Huỳnh công Hầu (35 tuổi, ở đường Hưng Phú, Chợ lớn) chạy ra xa lộ chơi, chẳng may đụng phải chiếc xe du lịch. Cả 2 ông bị thương nặng. (C.C)

MỘT MÁY BAY MỸ TRÚNG ĐẠN VIỆT CỘNG

PHƯỚC THÀNH (12-12) — Một phi cơ trực thăng Mỹ, trong chuyến bay công vụ qua vùng này đã bị Việt Cộng ở dưới đất bắn lên làm hư hại máy. Nhưng phi công may mắn vô sự, được đưa ngay về Biên Hòa. Hay tin này, bên ta đã phái 2 khu trục cơ tới bay canh phòng trên không phận, mặt khác 1 đơn vị Biệt Động Quân được cử đến bảo vệ cho các nhân viên sửa chữa trực thăng.

THẦY PHÁP BỊ BỆNH NHÂN TẶNG MÁY DAO

PHONG DINH. — Gần 1 tháng nay, cậu Lâm văn Hiền (27 tuổi, ở ấp Cái Cao, xã Cái Sơn) bị bệnh rồi đâm ra mất trí, thuốc thang thế nào cũng không thuyên giảm, trái lại còn có mòi trầm trọng hơn. Có người bảo cậu Hiền bị ma ám ảnh. Cha mẹ liền đi mời ông Chín Nhan tục gọi là Pháp Sư ở xã Phương Bình để trừ tà ma cho cậu. Trong khi thầy Chín Nhan đang hành phép, cậu Hiền ngồi dậy đánh cho ông mấy thoi. Sau đó, cậu chạy ra sau nhà lấy con dao vào bổ lên đầu ông mấy nhát, làm ông này bị vỡ đầu nằm bất tỉnh. Thương tích khá nặng e ông khó sống. (T.G)

Tiếp theo L trang 1

thì bị Ba Nhỏ và Dũng xông vào đánh, cho đến khi Cẩm Nhung la kêu cứu, bọn chúng mới bỏ chạy. Sau vụ này bà Thông đến nhà đưa cho Linh 2.000đ.

Vài hôm sau, bà Thông và bà Tám cùng với tài xế Hưng đến nhà thị Linh, bà Tám bàn nên mướn đàn bà đánh thì hơn vì nếu để đàn ông thì ông Thức sẽ cho là ghen gái mà đánh, thấy vậy, thị Linh liền giới thiệu tên Hưng với Lê thị Tư để mướn thị này đánh Cẩm Nhung. Thị Tư kéo thêm một người nữa tên là Năm Đồn Thổ. Thị Tư đòi tiền trước, Hưng không chịu. Thị Tư và Năm Đồn Thổ bỏ đi thì tên Hưng kéo bọn thị đi uống cà phê. Tại đây, tên Hưng bảo thị Tư nếu chịu tạt át xít vào Cẩm Nhung thì bà Thức sẽ cho 20.000đ. Y thị từ chối, rồi các thị đi về. Tuy nhiên y thị không hiểu hai thị kia có ưng thuận không.

Cách mấy hôm sau bà Thông đi cùng với bà Tám và tài xế Hưng đến nhà thị bảo nếu thị chịu tạt át xít, sẽ cho tiền và đôi bông hột xoàn gởi ở nhà Đỗ thị Một. Linh từ chối hai bà ra về sau khi dặn đừng nói với ai. Từ đó cho đến ngày xảy ra vụ tạt át xít, bọn họ không đến nhà y thị lần nào nữa.

Đến ngày 19-7-1961, hồi 11 giờ Lê thị Tư dẫn 2 thanh niên tên Trần văn Trọng và Hoàng văn Thanh đến gặp thị Một trong 2 người này tự xưng là chồng vũ nữ Cẩm Nhung, rồi buộc y thị chỉ nhà tên Hưng và bà Thức, nếu không các y sẽ kêu lính bắt y thị và Lê thị Tư (v.k. số 332). Thị bảo thị Tư dẫn 2 đứa kia vào nhà chơi rồi y thị dẫn thị Tư đến nhà Đỗ thị Một. Thị Một hẹn chốc nữa hãy tới vì chồng chưa đi làm. Quãng 15 giờ, y thị trở lại nhà thị Một dọc đường gặp Đỗ thị Tư, y thị liền yêu cầu người này đến báo cho thị Một đưa cho y thị một số tiền để đi trốn vì trước đó y thị đã nói đối với thị Tư là chính người của bọn thị thi hành vụ tạt át xít nói trên. Thị Tư từ chối. Đó là lời khai của thị Linh ở Ty Công an, còn khi ra trước Phòng Dự thẩm, y thị lại khai cái cho thị Tư hay y thị đã hỏi địa chỉ của bà Thức vì có 2 thanh niên nghi quyết bà Thức làm việc này. Tới nơi, y thị cho Đỗ thị Một hay tự sự, thị Một bảo thị, 6 giờ chiều trở lại. Đúng hẹn thị trở lại thì thị Một bảo thị không biết gì về việc này nhưng đã chót mướn y thị đánh Cẩm Nhung nên cho y thị 12.000đ. Đồng thời, Thị Một bảo nếu không muốn ở nhà thị hay nhà bà Tám thì lấy tạm lánh ít lâu, nên y thị mới trốn về Bảy Ngàn rồi bị bắt. Số tiền trên y thị chỉ đưa cho thị Tư có 6.000đ.

La ngọc Chính (chồng thị Linh) khai chỉ hay biết vụ cô Cẩm Nhung bị tạt át-xít khi đọc báo. Nhưng trước vụ này, thường thấy có một thanh niên đến hỏi vợ ông. Theo lời vợ ông thì người này tên Hưng tài xế cho bà Trung tá Thức. Sau khi cô Nhung bị tạt át-xít, thấy Lê thị Tư hốt hải đến tìm vợ ông. Sinh nghi hỏi chặn thì vợ ông bảo có lẽ có đánh ghen thôi. Lúc đó vì đã đến giờ theo xe đi Nha Trang, ông dặn lúc về điều tra nếu vợ ông nhúng tay vào vụ này, ông sẽ đẹp chết. Nhưng đến lúc trở về thì vợ đã bỏ nhà trốn đi.

Trịnh thị Tám khai, một hôm y thị đến nhà thị Linh chơi, gặp lúc thị Linh đang nói chuyện với 2 bà và một thanh niên. Theo lời thị Linh đó là bà Thức, bà Tám và tài

xế của bà Thức. Thị Linh rủ y thị đi đánh ghen vũ nữ Cẩm Nhung, thị không dám thì hai bà trên bảo không sợ, hai bà sẽ bảo lãnh cho. Buổi tối hôm đó, thị Linh đến năn nỉ, nên y thị nhận lời. Nhưng trong lúc chờ đợi trước nhà Cẩm Nhung, y thị thấy thị Linh và Trần văn Ngọt đi qua (Ngọt là bạn chồng thị Tám) sợ tên này về mách nên không dám đánh nữa.

Giải trí hôm nay

— ANH VŨ
Chương trình luôn thay đổi và tập trung nhiều ca sĩ nhất Thủ Đô.
— PHÒNG TRÀ ĐỨC-QUỲNH
Nơi giải trí lịch sự và âm cúng nhất
— REX
Chiếu độc quyền Báo lòng
— ĐẠI-NAM
La guerre inconnue
— MAJESTIC SAIGON
Femmes d'un été
— EDEN
La guerre inconnue
— CASINO SAIGON
La vengeance du Sarazin
— KIM CHÂU
Chồng người vợ ma
Xuất tối có phụ diễn Tân nhạc
— KHẢI HOÀN
1) Thiên mục sơn đẫm máu
2) Đèn Thần đại náo Mỹ Châu
— VĂN HOA
Fanny
— VIỆT LONG
La guerre inconnue
— DIÊN HỒNG
1) Thần tàn rướm máu
2) La maison des 7 Faucons
— ĐẠI ĐỒNG
1) Living it up
2) À chacun son destin
— HỒNG BÀNG
1) Thiên Mục Sơn đẫm máu
2) Đèn thần đại náo Mỹ Châu
— NAM-VIỆT:
1) Thần tàn rướm máu
2) La maison des 7 Faucons
— THANH BÌNH
1) Bạch Nga Công Chúa
2) Hans, le marin
— MODERNE
1) Thần tàn rướm máu
2) Vua khói hai
— VĨNH-LỢI
Mein Kampf
— KINH THÀNH
1) Khó nín cười
2) Le brigade héroïque
— CASINO DAKAO
1) La ferme des hommes
2) Brigand bien aimé
— LONG VÂN
1) Les Temps modernes
2) Aprodite, déesse de l'amour
— PHƯỢNG HOÀNG (Aristo)
Anh Hùng Biển Cả— Nói tiếng Việt

75đ CÔNG MỘT ÁO DÀI 75đ
với lối cắt diêu luyện của nhà may
Việt-Nam
329 PHAN-ĐÌNH-PHÙNG
(gần Chợ Vườn Chuối Saigon)
— Đã biến quý Bà không co thành có co vì:
— Nữ Chủ-Nhân từng là Thợ chánh nhiều năm tại nhà may tên tuổi tại Đô-thành.
— Dùng toàn Thợ giỏi nhất để giữ tiếng — Khỏi thử.

Bị cáo số 3

ĐỖ THỊ MỘT (vợ Đại úy Quyền) 34 tuổi, nội trợ, sanh tại Long an, con của Đỗ hữu Chí và Từ thị Cân, ngụ số 32 đường Hồng Bàng, Chợ lớn, có chồng, 8 con, chưa can án (*bị giam*):

Đỗ thị Một không nhận tội đồng lõa với Đặng thị Thông hay một người nào khác để tạt át xít vào mặt Cẩm Nhung, nhưng nhìn nhận có giới thiệu Trần thị Linh với Đặng thị Thông để đi đánh ghen vũ nữ Cẩm Nhung.

Bà và bà Thông là bạn thân với nhau, và do sự giới thiệu của Đặng thị Thông, bà quen bà Thiếu tướng Tám. Bà Thông thường phàn nàn về việc chồng bà mê say vũ nữ Cẩm Nhung. Cho đến tháng 3-1961, bà Thông và bà Tám yêu cầu bà mướn hộ người đánh Cẩm Nhung. Bà liền giới thiệu Trần thị Linh, là người thuê nhà của chị bà và chuyên sống về nghề đánh lộn mướn. Trần thị Linh nhận lời, bà Thông đưa trước cho Trần thị Linh 500đ, rồi đi về. Vài hôm sau, bà Tám đến cho hay bà đã cho người dò được địa chỉ của Cẩm Nhung rồi và đã sai tài xế Hưng dẫn thị Linh đi chỉ nhà cho biết.

Sau đó, vì lẽ đã tốn hao với Trần thị Linh và nội bọn gần 10.000đ mà chỉ đánh được Cẩm Nhung có một lần, nên bà Thông và bà Tám quyết định cho tài xế Hưng tiếp xúc lại với thị Linh để mướn thị này tạt át xít vào mặt Cẩm Nhung. Nhưng bọn thị Linh không dám làm, nên tài xế Hưng lại được ủy thác đi mướn người khác với giá 20.000đ. Hai hôm sau, trong khi bà Tám và thị Thông ngồi nói chuyện ở nhà bà, tên Hưng đến cho hay y đã kiếm được 3 tên chịu làm việc này.

Ngày tiếp theo, bà Tám cho hay bà đã sai tên Hưng xin được át xít của quân đội rồi. Đồng thời tài xế Hưng cho biết 3 tên kia buộc phải có tiền ngay sau khi thi hành xong việc tạt át xít. Bà Thông đề nghị giao số bạc 20.000đ, cho bà nhưng bà từ chối và sau cùng, do đề nghị của bà Tám, số tiền này được giao cho tên Hưng.

Nhưng vì sau khi bị đánh một lần, Cẩm Nhung mỗi khi đi làm rất cẩn thận, nên qua nhiều đêm rình rập mà việc tạt át xít vẫn không thành tựu, nên bà Tám lại sai tài xế Hưng đi xin át xít khác.

Cho đến ngày 18-7-1961, bà Tám đến báo tin việc tạt át xít đã có kết quả và sai tài xế Hưng đi gọi bà Thức đến. Tài xế Hưng cho biết việc trên được thi hành xong vào hồi 9g30 đêm 17-7-1961. Kế đó, 2 bà bảo Hưng lái xe đưa đi đâu không rõ.

Sáng ngày 19-7-1961, sau khi xem báo thấy đăng tin vũ nữ Cẩm Nhung bị tạt át xít và cho rằng thủ phạm là bà Thông, bà đến thăm bà này. Đến 1 giờ trưa, Trần thị Linh đến cho hay có mấy người đã tham dự trong tổ chức đánh Cẩm Nhung đến làm tiền vì họ nghi quyết hẳn bà có nhúng tay vào vụ này và bà Thức là chủ mưu. Bọn này đòi 10.000đ. Đồng thời thị Linh xin riêng 3.000đ để đi trốn. Thấy vậy, bà liền đến báo bà Thông hay, bà này bảo bà cho mượn 13.000đ để trám miệng tụi thị-Linh lại. Trở về, bà lấy 13.000đ đưa cho thị Linh rồi dặn Linh đừng có lại nhà nữa, bà không hề bảo thị Linh nếu không muốn trốn ở nhà bà hay nhà bà Tám thì về quê mà trốn. Vài hôm sau, bà Thông sai người đem lại đôi bông nhận hột xoàn để bà đem bán lấy lại số tiền 13.000đ nhưng bà không chịu.

Ngày 1-8-61, sau khi bà Thông bị tống giam, bà và bà Tám có lại nhà bà Thông thì được ông Thức cho biết vợ ông bị giam vì có một án lệnh xin đi bắt ghen mà vợ ông cất nghĩa không được, rồi ông hỏi có ai thấy án lệnh đó không thì bà Tám bảo có và tên Rô cháu ông Thức bảo án lệnh này do ông Chánh án Mai văn An ký.

Đến ngày 8-8-61, thấy báo đăng tin nhà chức trách đã bắt được tên Ba Nhỏ là thủ phạm vụ này, bà đến nhà bà Tám hỏi; bà này gọi tên Hưng lên hỏi thì Hưng bảo Ba Nhỏ chỉ là tụi đánh, còn thủ phạm vụ này là Hưng tự Cưng, rồi y hỏi bà Tám có sao không, bà Tám bảo « bao giờ nó khai chính danh mày là Tô văn Hưng hãy sợ ». Vài hôm sau, bà Tám đến cho hay đã đưa vợ chồng tài xế Hưng đi Nam Vang rồi.

Lê Phú Quyền, chồng của Đỗ thị Một, khai trước ngày xảy ra vụ tạt át xít, bà Tám (Lâm thị Ngọc Diệp) và bà Thức đôi khi có đến nhà ông chơi. Sau vụ này ông không biết, trong lúc ông đi làm, họ có đến không, chứ trong lúc ông ở nhà không thấy 2 bà đến. Vợ ông không hề nói với ông về việc tạt át xít vào Cẩm Nhung.

Đỗ thị Tư khai: có giới thiệu Trần thị Linh người mướn nhà của bà cho Đỗ thị Một em ruột bà để thị Một mướn thị Linh đánh ghen họ một người bạn. Hai người nói chuyện gì không rõ, khi thị Một về bà hỏi thì thị Linh cho biết bà Một nhờ tìm địa chỉ cô Cẩm Nhung, nhưng không đưa tiền chi cả, nên có lẽ việc này không xong. Cách vài hôm sau, do lời yêu cầu của thị Một, bà lại gọi thị Linh tới gặp em ở sạp vải của mình tại chợ An Đông, rồi cả hai dẫn nhau đi đâu không rõ.

Một hôm, bà thấy có hai bà đi cùng một thanh niên lên nhà thị Linh. Bà nhận được một trong 2 bà này là bà Thức vì bà có gặp bà này đôi lần ở nhà thị Một. Còn bà kia, về sau em thị cho biết đó là bà Tám.

Thị Linh có nói với bà là bắn đã đi đón đánh Cẩm Nhung mấy lần. Còn việc cô này bị tạt át xít, bà chỉ biết khi báo đăng tin. Ngay khi đó, trong khi đang ăn cháo tại đường Thành Thái thì thị Linh vào gặp bà, bảo bà dẫn đến nhà thị Một lấy tiền để đi trốn. Hôm sau, bà đến cho thị Một hay thì bà này bảo đã đưa cho thị Linh 13.000đ., nhưng thị Linh chỉ đến làm tiền, chứ thủ phạm là người khác do bà Thức mướn mượn tạt át xít vào Cẩm Nhung, bà Thức sẽ cho 20.000đ. Thị Linh bảo mướn vì thì mướn chứ y dòng có rồi có bề gì thì ai nuôi con. Tới đây, y rủ thị Tua đi về và có ý định sẽ tìm người khác làm việc này. Qua ngày hôm sau y cho tên Trần văn Trọng tự Hùng hay, và yêu cầu y tham gia động kiếm tiền xài, nhưng Hùng không dám. Nhưng tại Phòng Dự Thẩm trong khi lấy cung lần đầu y khai tại Ty Công An bị uy hiếp nên phải khai như vậy, chứ sự thật không hề có mướn tên Hùng và thị Hường tạt át xít.

Bị cáo số 4

LÊ THỊ TƯ 35 tuổi, nội trợ, sanh tại Rạch Giá, con của Lê văn Đối và Nguyễn thị Hải, ngụ số 120/38 Nguyễn cư Trinh, Saigòn có chồng 4 con, chưa can án (*bị giam*);

Lê thị Tư, nhìn nhận có tham gia trong tổ chức đánh ghen vũ nữ Cẩm Nhung. Tên Hưng cũng có mướn y thị tạt át xít vào cô này, nhưng y không dám làm.

Vào khoảng tháng 6-61, Trần thị Linh giới thiệu y với tên Hưng, tài xế của bà Trung tá Thức để mướn đi đánh ghen vũ nữ Cẩm Nhung với giá 1.000đ vì cô này lấy chồng bà ta. Lê thị Tư nhận lời và rủ thêm Nguyễn thị Tua, tự Năm Đồn Thổ. Thị Linh và Hưng tả hình dạng Cẩm Nhung, rồi dẫn họ đến nhà cô này bảo chờ đó khi nào cô này ra thì đánh. Nhưng hôm đó Cẩm Nhung không đi làm nên không đánh được. Sau đó, Hưng rủ bọn họ đi uống cà phê rồi

Sau khi vụ tạt át-xít xảy ra, Trần văn Trọng đi cùng với tên Hoàng văn Thanh đến bắt y dẫn chúng đến nhà thị-Linh để xin tiền. Gặp thị-Linh, hai tên này quả quyết bà Thức chủ mưu và yêu cầu thị Linh dẫn các y đến nhà bà Thức để làm tiền. thị Linh dẫn y-thị đến nhà thị Một, còn 2 tên Thanh, Trọng vào nhà thị Linh ngồi chơi. Nhưng rồi thị Linh đã đánh lừa để trốn đi chứ không đưa tiền. Tại Ty Công an, vì bị uy hiếp nên phải khai là thị Linh có đưa cho y 6.000đ. y chia cho Thanh và Hùng mỗi tên 1.000đ.

Trần-văn-Ngọt khai: không biết gì y (Lê thị Tư) có đi đánh ghen cho bà Thức hay không mà chỉ được Trần thị Linh cho hay y đã nhận của bà Trung tá 10.000đ. mà chỉ đánh cô vũ nữ được có một lần.

Nguyễn thị Tua tự Năm Đồn Thổ và Hồ thị Hường đều khai: Lê thị Tư có đến rủ các thị đi tạt át-xít vào cô Cẩm Nhung và sẽ cho mỗi đứa 500đ. nhưng họ không dám làm. Riêng thị Tua khai có theo thị Tư đi đón đánh cô Nhung, nhưng việc bất thành vì hôm đó cô Nhung không đi làm.

Bị cáo số 5

NGUYỄN VĂN RÔ
tự Dư văn Phúc tự Ba Nhỏ, 28 tuổi, phu xích lô đạp, sanh tại Saigòn, con của Nguyễn văn Ngàn và Huỳnh thị Hai, ngụ tại nhà không số đường Cống Quỳnh Saigòn, có vợ 1 con, có 1 tiền án (*bị giam*).

Nguyễn văn Rô tự Dư văn Phúc tự Ba Nhỏ nhận tội và khai: khoảng tháng 6-61 hay tháng 7-61, một tài xế tắc xi tên là Tư Mập giới thiệu y với Trần thị Linh và Năm Hưng để hai người này mướn y đánh vũ nữ Cẩm Nhung. Y đòi 2.000đ, thị Linh hạ xuống 1.500đ y nhận lời. Sau khi chỉ nhà Cẩm Nhung, thị Linh dặn y đúng 1 giờ đêm phải đến cây xăng đường Trần hưng Đạo và Nguyễn khắc Nu đợi họ. Y trở về kêu thêm tên Dũng rồi đi đến nơi hẹn. Sau khi được thị Linh cho biết hình dáng Cẩm Nhung, y và Dũng đi qua đi lại trước nhà cô này, độ 30 phút sau, cô Nhung đi làm về, y và Dũng xông vào đánh cô này mấy bạt tai, Cẩm Nhung la lên, y chạy về phía đường Thành Thái để gặp bọn thị Linh, còn tên Dũng chạy vào hẻm Nguyễn văn Dụng. Sau vụ này, Năm Hưng trả cho y 1.200đ. Y chia cho Dũng 600đ.

Rô không biết tên thật của mình là gì vì mồ côi cha mẹ từ nhỏ. Đến năm 12 tuổi, vì đánh bạc ngoài đường, bị bắt và khai tên là Nguyễn văn Rô. Đến 1954, về ở chung với Dư văn Phúc rồi ăn cắp khai sinh của người này để xin thẻ căn cước. Đến năm 1957, vì giựt tiền của 2 ngoại kiều y bị bắt và bị Tòa Saigòn xử phạt 4 tháng tù dưới tên Dư văn Phúc.

Y quả quyết chỉ đánh Cẩm Nhung có một lần. Thị Linh và Năm Hưng không hề mướn y tạt át xít vào Cẩm Nhung.

Dư văn Phúc khai: hồi năm 1952, ngụ chung với tên Ba Nhỏ, không rõ Ba Nhỏ đã ăn cắp khai sinh của mình từ hồi nào. Hồi năm 1957, mình không hề bị 4 tháng tù về tội trộm.

XI-RÔ **THIERGAN**
trị NGỨA NỔI MÀY ĐAY — PHONG LỞ NGỨA — MẤT NGỦ — SUYỄN — HO GIÓ — HO GÀ
BÁN KHẮP NHÀ THUỐC TÂY
108 BYT 14-8-62

Ngôn-Luận
Ngày thứ Sáu 14-12-1962

Bị cáo số 6

TRẦN - VĂN - TRỌNG
19 tuổi, học sinh sanh tại Long Xuyên con của Trần hữu Thời và Trần thị Hiếu, ngụ số 120/7/35 đường Trần Hưng Đạo Saigòn, độc thân, đã bị truy tố về tội đả thương (kết quả chưa rõ), (*bị giam*).

Trần văn Trọng không nhận tội và khai một hôm Lê thị Tư cho hay có người mướn tạt át xít, làm xong sẽ có tiền. Y bảo việc này nguy hiểm lắm và từ xưa y có làm gì đâu mà thị lại đem chuyện này nói với y. Vài hôm sau, nhân dịp ghé nhà Hoàng văn Thanh chơi, y nói cho Thanh biết thì Thanh cũng bảo đừng nhúng tay vào.

Sau khi Cẩm Nhung bị tạt át xít, Thanh đến hỏi ai làm vụ này, y bảo không biết, để hỏi Lê thị Tư. Lê thị Tư dẫn các y lại thị Linh. Thị Linh đưa tiền bảo y đi mua báo về xem. Trong khi đọc, y thấy tên Thanh nói gì với thị Linh y nghe không rõ. Đọc xong thị Tư bảo hai đứa y vào nhà thị Linh ngồi chơi, chờ thị đi đâu không rõ. Một lúc sau, thị Tư trở về bảo cuối tháng sẽ có 10.000đ. (v.k.số 341).

Bị cáo số 7

HOÀNG VĂN THANH
19 tuổi, học sanh, sanh tại Thanh Hóa, con của Hoàng văn Đài và Nguyễn thị Xuân, ngụ số 120/7/49 đường Trần hưng Đạo Saigòn, độc thân, đã bị truy tố về tội xâm nhập gia cư và hành hung (kết quả chưa rõ), (*bị giam*).

Hoàng văn Thanh không nhận tội và khai: sau khi báo đăng tin vũ nữ Cẩm Nhung bị tạt át xít, y có hỏi tên Hùng việc này, có phải thị Tư làm không, vì trước đó tên Hùng đã cho y biết thị Tư muốn mướn bắn tạt át xít. Hùng bảo để hỏi thị Tư sẽ rõ, rồi dẫn y đến gặp thị Tư thị này lại dẫn 2 đứa y lại gặp Trần thị Linh. Sau khi Hùng đọc báo cho thị Linh nghe xong y bảo chính thị Linh làm, nhưng thị Linh vẫn chối và bảo «nếu tao làm thì Chí Hòa kêu tao». Thị Tư bảo hai đứa y vào nhà thị Linh ngồi để nói chuyện với thị Linh. Một lát sau thị Tư về cho hay thị Linh đến nhà Đỗ thị Một, nhưng sau lạc mất thị Linh rồi bảo bọn họ về. Buổi tối y đến, thị Tư bảo Chín Đen hứa đến đầu tháng sẽ cho 10.000đ.

Cả hai tên Trần văn Trọng và Hoàng văn Thanh đều khai, tại Ty Công An vì bị tra tấn nên bắt buộc phải nhận là hai đứa đồng bàn tính với nhau đến gặp thị Linh để bắt chẹt lấy tiền xài và cả 2 đã được thị Tư cho mỗi đứa 1.000đ. Chứ thật sự các y chưa được đồng nào.

Bị cáo số 8

LÂM THỊ NGỌC DIỆP,
29 tuổi, nội trợ, sanh tại Bến Tre con của Lâm văn Huê và Trần thị Long, ngụ số 41, đường Tân Hưng Saigòn, có chồng 5 con, chưa can án, **(không giam)**:

Lâm thị Ngọc Diệp không nhận tội.

Bà quen biết Đặng thị Thông trên mười mấy năm, và do sự giới thiệu của bà Thông, bà được biết bà Đỗ thị Một.

Trước ngày Cẩm Nhung bị tạt át xít, thấy bà Thông có vẻ buồn, bà hỏi, bà Thông cho biết chồng cứ đi chơi hoài. Bà an ủi rồi rủ bà Thông đi lễ chùa, chứ không có hỏi ông Thức đi chơi đâu và bà Thông cũng không bao giờ phàn nàn là chồng bà ta say mê vũ nữ Cẩm Nhung.

Hồi 18 giờ ngày 17-7-1961 (ngày cô Nhung bị tạt át xít) vợ chồng bà đến rủ bà Thông đi chơi. Chính chồng bà tự lái xe. Sau khi dạo mát trên xa lộ, vợ chồng bà đưa bà Thông về nhà ở Thủ Đức, bà Thông ở chơi cho đến 10 giờ đêm mới đòi về. Vợ chồng bà đưa bà Thông về nhà vào hồi 11 giờ đêm.

Bà không biết Trần thị Linh là ai, và Đỗ thị Một cũng không bao giờ dẫn bà và bà Thông đến nhà người này. Bà không hiểu tại sao bà Một lại khai bà đã phụ giúp bà Thông trong việc đánh ghen. Tên Tô văn Hưng tài xế của nhà bà đã xin thôi từ cuối tháng 7-1961 và hiện giờ không biết y ở đâu.

Cho đối chất, bà *Đỗ thị Một* vẫn khai đã giới thiệu hai bà Lâm thị Ngọc Diệp và Đặng thị Thông với Trần thị Linh, chỉ giới thiệu thôi, còn việc đánh ghen như thế nào không rõ. Tại Ty Công An vì bị uy hiếp và tại phòng Dự thẩm trong khi lấy cung lần đầu bà sợ bị giao trả lại Công An nên phải khai bà Lâm Thị Ngọc Diệp và Thông thường lấy nhà bà làm nơi bàn tính về việc tạt át xít. Sự thật bà Tám không hề có nói là đã xin được át xít, chỉ có tên Hưng nói với bà rằng y mượn lịnh bà Tám đã xin được át xít rồi.

Phòng Dự thẩm cho Trần-thị-Linh vào giáp mặt bà Lâm-thị-Ngọc-Diệp và hỏi có biết người này là ai không, thị-Linh cho biết đó là bà Tám (Tám là tên chồng bà Diệp) vì Đỗ thị Một có dẫn người này và bà Thông đến nhà y để nhờ y đánh ghen cho bà Thông.

Bà Lâm thị Ngọc Diệp phủ nhận lời khai của Đỗ thị Một và Trần thị Linh. Để trả lời câu hỏi tại sao bà không biết thị Linh thế mà khi cho thị Linh vào, thị Linh nhận diện được bà và cho biết tên bà. Bà Lâm thị Ngọc Diệp khai có lẽ bà là vợ một Thiếu tướng nên người biết bà nhiều còn bà không biết người ta.

BÁO HẰNG NGÀY
ĐỌC GÌ HAY ?
Đọc Ngôn-Luận

CHÂM CỨU NHỰT BỔN
Đỗ-xuân-San
CHUYÊN TRỊ: Suyễn, lên máu, tê, liệt, phong thấp, nhức mỏi, đau lưng, đau bao tử, gãy xương, trật gân, trĩ mạch lươn, lát v.v.
354 Phan-thanh-Giản Saigon
(Ngang bệnh viện Bình Dân)
Sáng từ 7g.30 đến 12g.30
Đ. 1. 23.965
K.N. số 504 BYT ngày 18-10-62

TRƯỜNG PHỤC THUỐC
THẢO-NAM-SƠN
THỨ THUỐC TRỊ BỆNH TÊ-THẤP
CÓ TIẾNG LÂU NAY
K.N. Số 269 B.Y.T. 7-8-62

Tiếp theo B trang 1

cảnh sát lấy cung, cũng như hai lần đầu được phòng Dự thẩm lấy cung, cô Cẩm Nhung luôn luôn khai chính Đặng thị Thông đã tạt át xít vào mặt cô. Nhưng tại Phòng Dự Thẩm ngày 10-11-61, cô khai sự thật cô không trông thấy bà Thông tạt át-xít mà chỉ thấy bà Thông đứng gần cô và ngay sau đó cô thấy mặt bị nóng rát rồi té xuống (v.k. 345).

Cô không hề nói với người tài xế taxi chở cô đi nhà thương là bà Thức mướn 2 người đàn ông đến tạt át xít vào cô. Cô không hiểu sao họ lại khai như vậy (v.k. số 283)

Ngay sau khi cô gặp tai nạn, ông Thức sai người đến dặn đừng có khai sự thật mà chỉ nên khai có quen với ông ta ở vũ trường thôi và lấy tất cả thư từ cùng hình ảnh của ông viết cho cô. Vài hôm sau ông Thức vào nhà thương thăm cô năn nỉ cô đừng có thưa gởi bà ấy bị bắt thì không ai nuôi bầy đứa con. Lời nói này có người làm là bà Sò nghe thấy.

Hiện giờ mắt cô không còn nhìn thấy gì cả.

Nguyễn thị Sò, làm công cho Nguyễn thị Cẩm Nhung, khai: bà thường thấy một người đàn ông đến chơi và gủ đêm tại nhà cô Nhung, bà hỏi thì cô cho hay đó là chồng cô và tên là Thức.

Một hôm bà nghe thấy tiếng cô Nhung kêu ở trước cửa nhà bà chạy ra mở cửa thì được cô Nhung cho biết cô vừa bị người ta đánh. Đồng thời cô cho biết đã có lần cô đi làm tới cây xăng đường Trần hưng Đạo thì bị một nhóm người xông tới đánh.

Trước ngày cô Nhung bị đánh ở trước cửa nhà độ một tuần, trong lúc cô Nhung đi vắng, có một bà ốm đeo kính đen đi cùng với một bà mập trắng đến hỏi có phải nhà cô Nhung không. Bà bảo phải thì hai bà bỏ đi.

Hôm 17-7-1961, hồi 9 giờ 30, có một bà đến kêu cô Nhung, hai người nói gì bà không biết, một lúc sau cô Nhung cho biết có một bà (mà sau khi bị tạt át-xít rồi cô Nhung cho biết là bà Trung tá Thức) hăm đánh và tạt át-xít vào người cô. Gần 10 giờ tối, cô Nhung sai bà ra gọi taxi. Bà đi ra đường thấy có hai người đàn ông ngồi ở đầu ngõ hẻm ngang hông nhà. Taxi đến, bà vào kêu cô Nhung, cô này đi ra, khóa cửa lại và vừa quay mình đi được mấy bước thì có một bà băng qua đường, đồng thời người đàn ông ngồi ở lề đường cũng đứng dậy đi về phía cô Nhung. Ngay khi người đàn bà tới sát cô Nhung, bà thấy cô này chới với hai tay miệng la cầu cứu, bọn kia bỏ chạy. Vì việc xảy ra quá nhanh nên bà không thể nhận diện người đàn bà, chỉ thấy tóc người này ngắn và uốn.

Người lối xóm vực cô Nhung lên xe đưa đi nhà thương.

Trong thời gian cô Nhung nằm tại nhà thương Grall, ông Thức có vào thăm và năn nỉ xin cô Nhung đừng thưa kiện kẻo vợ ông bị bắt không ai nuôi bầy đứa con.

TỪ VŨ-TRƯỜNG TỚI... PHÁP-ĐÌNH

Tường thuật của NGƯỜI ĐIỆN-ẢNH

SÀIGÒN.— Nếu trang báo này là màn bạc, và nếu ngòi bút của chúng tôi ghi nhận được những sự thực sống động, thì bạn đọc có thể thấy hiện lên ở giữa những giòng chữ này, những hình ảnh xáo trộn nhất của phiên Tòa sơ thẩm đại hình, sáng hôm qua.

Những hình ảnh ấy chồng chất lên nhau, hỗn độn có khi như mờ nhòa trong quá vãng, nhưng bỏng cháy như chai át xít... đặt trước mặt ông chánh án Nguyễn mộng Bích.

Bên trong phòng xử, đông nghẹt, không còn một chỗ đứng. Bên ngoài, nhiều hàng ghế được đặt thêm. Người, toàn là người!

Tiếng bàn tán xôn xao tràn vào.

Nhìn đám đông, lắng tai nghe, một vài lời tâm sự của các cô nữ sinh viên trường luật ngồi phía sau, nhớ lại những ngày *Ngôn-Luận* mạnh dạn bênh vực người vũ nữ đơn độc trong khi những hàng rào thế lực tua tủa dựng lên để bóp nghẹt sự thực... chúng tôi thấy lòng mình tự dưng lắng dọng lại. Phải, không nhiều thì ít, người ta vẫn tin rằng *Ngôn Luận* đã khởi xướng dư luận bênh vực cho người vũ nữ hiện đang ngồi trên ghế nguyên cáo, bên cạnh luật sư Trương đình Dzu.

Chúng tôi nhìn thẳng vào mặt Cẩm Nhung.

Trước đây 17 tháng, khi chất át xít nóng bỏng còn tàn phá da thịt người đẹp và khoa học còn đang cố gắng làm phép lạ, « trường hợp Cẩm Nhung » đã được đưa ra trước tòa án dư luận, công luận, xã hội và luân lý.

Hôm nay, vào một ngày 13 dịu nắng, vụ án Cẩm Nhung mới chính thức được phơi bày trước ánh sáng của công lý. Chai át xít được đặt nằm cạnh chồng sách luật cao ngất.

Trước tòa, chỉ còn tội ác và hình phạt.

Trong khi công tố viện đọc bản cáo trạng và những cô ngồi chung quanh chúng tôi đưa khăn lên chấm nước mắt, chúng tôi nhớ lại những lần Cẩm Nhung toan mượn cái chết để quên hết cuộc đời đầy ô nhục. Nhưng người ta đã cứu sống nàng, người ta đã muốn nàng phải tiếp tục sống và chính nàng, nàng cũng muốn sống để hôm nay được ngồi chứng kiến — qua đôi mắt mù lòa — cảnh tội ác, tình yêu và ghen tuông được đặt vào cán cân công lý.

Cẩm Nhung phải can đảm và tin tưởng lắm thì mới thế được. Đối với nàng, ngoài công lý ra, bây giờ chẳng còn gì cả. Phải, nàng đã hết sạch. Trong canh bạc tình duyên, nàng đã thua đến... cháy mặt rồi. Người yêu của nàng, người đàn ông xưa kia đã mang hai hoa mai bạc, và đêm đêm ấp ủ nàng bằng những giấc mộng hoa gấm nhất, giờ này chỉ ngồi cách nàng có một con đường nhỏ không đầy nửa thước, nhưng mặt lại ngoảnh đi, không dám nhìn nàng. Bà Thông, người vợ của người đàn ông vô tình kia, đã muốn chồng mình phải ghê tởm và không bao giờ giám nhìn mặt người yêu. Bà đã thành công hoàn toàn. Nhưng trong giây phút này, trên ghế bị cáo bên cạnh ông Thức, trước mặt chai át xít và chồng sách luật, bà Thông nghĩ gì? Bà đã tính đúng một nước cờ tình yêu? Hay là số mệnh và công lý đã dành cho bà nhiều sự bất ngờ: những bạn thân của bà, những thế lực mà bà tin tưởng là không ai có thể lay động nổi... giờ đây không che đậy được tội phạm của bà. Bây giờ chỉ còn mỗi một mình bà và các đồng lõa trước công lý mà thôi. Các bạn thân và có thế lực nhất của bà, người chồng của bà... họ đều phải còn bận tâm lo gỡ tội cho chính họ.

Người bạn của bà Thông—bà Diệp, bà Thiếu tướng Tám — ngồi ở đầu này hàng ghế bị cáo, cạnh một người đàn bà chuyên nghề đánh ghen mướn. Bà Diệp nghĩ gì?

Khuôn mặt bình thản của bà... thực là trái ngược với những nét lo âu trên mặt những người cạnh.

Bản cáo trạng đã đọc xong.

Một hàng dài luật sư đứng thẳng trước mặt ông chánh án.

Những vị luật sư kia đều khoác bộ áo màu đen và đều quyết tâm gỡ tội cho các bị can. Năm ngoái năm kia, dưới ánh đèn màu của vũ trường, người ta có thể nhận thấy có vài vị trong những vị ấy đã vui say với tiếng nhạc và hơi men. Nhưng, giờ đây, trước tòa, bộ áo đen đã bắt buộc họ phải hoàn toàn nghĩ tới quyền lợi của thân chủ của họ.

Luật sư Bùi trường Chiêu dựa vào sự kiện cô Cẩm Nhung chưa được xác định là hoàn toàn mù 100% để xin đình hoãn phiên tòa. Công tố viện Lý quốc Sinh và luật sư của nguyên đơn viện dẫn điều luật 310 (?) để xin tòa tiếp tục xử.

Một cuộc đấu lý sôi nổi giữa các luật sư diễn ra. Các luật sư bên bị cáo thay phiên nhau, mỗi người đưa ra một lý lẽ khác nhau, tiếp tục xin tòa đình hoãn.

Trong khi (9 giờ 48 phút) luật sư Trương Đình Dzu vẫn cố xin tòa xử cho bằng được, chúng tôi trộm nghĩ: việc các luật sư cùng bị cáo dựa vào một tờ giấy khai sanh không hợp lệ của một bị can để xin tòa hoãn trao lại vụ này cho tòa bộ... chỉ là một chuyện hoãn binh, không mấy lạ, ở nơi pháp đình. Sau này, dù cho tòa sơ thẩm đại hình có xử phạt các bị can rồi đi nữa, họ còn vẫn chống án, phá án... nghĩa là đủ hết và mọi việc còn kéo dài lâu nữa!

Nhưng ông Chánh án đã bác hết các lời phản kháng của các luật sư của các bị cáo và tuyên bố tiếp tục xử.

Bà Thông được gọi ra vành móng ngựa trước tiên. Bà vẫn cho rằng bà vô tội và trong trắng như tấm áo trắng bà mặc ra Tòa. Tiếp đó đến bà Một, bà Diệp, rồi bà Trần thị Linh.

Hồi 12 giờ báo lên khuôn Tòa vẫn xử. Bên ngoài hàng rào Tòa án trên các lề đường vẫn đông nghẹt những người đi xem...

Trong số báo ra ngày mai, bản báo đặc phái viên sẽ tiếp tục cống hiến quý bạn đọc đầy đủ chi tiết về phiên xử hiếm có này.

Tiếp theo G trang 1

tạt át xít vào mặt Nguyễn thị Cẩm Nhung (cố ý gây thương tích với trường hợp gia trọng là có dự mưu và làm cho nạn nhân bị tàn tật vĩnh viễn).

Nguyễn văn Rô tự Dư văn Phúc bị truy tố về tội hành hung Nguyễn thị Cẩm Nhung với trường hợp gia trọng là có dự mưu, đã tiếm hộ tịch của Dư văn Phúc để làm phát sinh ra hoặc có thể làm phát sinh ra sự ghi chú một án phạt trong tư pháp lý lịch của người này.

Trần văn Trọng, Hoàng văn Thanh bị truy tố về tội cưỡng đoạt tiền của Đỗ thị Một.

Đọc xong đoạn này này quý bạn cần đọc qua trang nhất xem lời khai của cô Cẩm Nhung và lần lượt tới các bị cáo 1,2,3 v.v... để hiểu vụ án.

Tiếp theo Q trang 1

dựng, ông trưởng khối LMXH cũng như Ủy Ban Ngân Sách giữ một thái độ trung dung là không nên tổng quát hóa những trường hợp sơ xuất cá nhân làm nản lòng cán bộ đang chiến đấu vì gây nên một ấn tượng xấu là chế độ đang hư hỏng, đang xuống dốc.

Quốc Hội ngưng nhóm vào lúc 7 giờ tối, và họp tiếp vào sáng thứ năm

Tiếp theo T trang 1

không mướn người đánh cô này. Bà có quen Đỗ thị Một và thị này có dẫn y thị đến nhà một người đàn bà tên Chín (Trần thị Linh) để người này làm bùa ngải dặng chồng bà không đi chơi nữa. Nhưng sau đó nghĩ lại, không tin bùa ngải, nên bảo thị Chín đừng làm nữa. Từ đó bà không gặp lại thị Chín lần nào.

Sau khi vụ tạt át xít xảy ra, Đỗ thị Một không hề có đến cho bà hay có mấy người đến buộc phải cho tiền, nếu không họ sẽ tố cáo. Bà không hiểu sao bà Một lại khai là bà ta ứng trước ra 13.000đ. Bà cũng không hề có gởi bà Một đôi bông hột xoàn.

Bà Tám cũng như tên Hưng không hề có theo bà và thị-Một đến nhà thị-Chín. Bà rất ngạc nhiên khi được biết bà Một khai là đã dẫn bà và bà Tám đến nhà thị Linh để mướn người này đánh ghen.

Cho đối chất, *bà Đỗ thị Một* khai có giới thiệu Trần thị Linh cho bà Thông để bà này mướn thị Linh đánh vũ nữ Cẩm Nhung. Lúc giới thiệu có mặt bà Tám, chính bà Thông đưa cho thị Linh 500đ. để đi xe kiếm nhà Cẩm Nhung.

Chính bà Thông bảo bà cứ đưa cho bọn thị Linh 13.000đ. rồi sau bà sẽ trả lại cho. Sau đó, bà suy nghĩ lại và nghi quyết cho tài xế Hưng có nhúng tay vào vụ này vì bà thấy có 2 lần bà Tám và bà Thông sai tên này đến nhà thị-Linh. Sáng hôm sau bà đến nhà bà Tám hỏi thăm, bà Tám gọi Hưng lên. Bà hỏi phủ đầu có phải bà Thức sai y làm không thì Hưng bảo phải nhưng là sai y làm ít thì y làm ra nhiều.

Phòng Dự thẩm cũng cho Trần-thị-Linh vào đối chất. Thị-Linh vẫn quả quyết rằng bà Thông đến nhờ đánh Cẩm Nhung chứ không phải để nhờ làm bùa. Sau khi đánh hụt cô này, và trước mặt bà Tám, bà Thông có nói: « Chị không gan, chứ nếu chị gan dám tạt át xít vào Cẩm Nhung tôi sẽ cho chị đôi bông hột xoàn gởi ở nhà bà Một ».

Trần ngọc Thức, tại Phòng Dự thẩm ngày 1-8-61, khai có biết Ng. thị Cẩm Nhung vì thỉnh thoảng có nhảy với cô này, ông khai không hề có «ngủ» với cô Nhung lần nào nhưng nhìn nhận có cho cô này biết số điện thoại ở sở và ở nhà để nếu có việc gì cần thì cô sẽ gọi. Ông có biết nhà cô Nhung. Ông không hề viết thư cho cô Nhung hay chụp ảnh chung với cô ta. Ngày cô Nhung bị tạt át xít, vợ ông đi chơi với vợ chồng Thiếu tướng Tám đến 11 giờ đêm mới về. Ông cũng không hề có vào nhà thương Grall thăm cô Nhung lần nào.

Cho đối chất, bà Nguyễn thị Sò vẫn quả quyết ô. Thức có vào thăm cô Nhung và năn nỉ cô đừng kiện thưa kẻo vợ ông bị bắt.

Trở ra Phòng Dự thẩm vào ngày 20-11-61, ông *Trần ngọc Thức* khai: sở dĩ lần trước vì chức vụ nên ông không dám khai đúng. Hôm nay xin khai hết sự thật. Ông và cô Nhung có yêu thương nhau và ông đã «ngủ» với cô nhiều lần. Trong thời gian cô Nhung có thai ở ngoài dạ con phải đi mổ, ông có tới thăm và cho tiền trả bác sĩ.

Ông không biết chắc vợ ông biết ông có tình với cô Cẩm Nhung từ hồi nào. Nhưng để tránh sự theo dõi, cô Nhung bỏ đường Lê Lai, dọn về Trương tấn Bửu và cuối cùng dọn về đường Cô Bắc. Ông có chụp ảnh chung với cô Nhung và viết thư cho cô. Những giấy tờ này ông đã sai tên Tiệp đến lấy lại.

Ông không có vào nhà thương thăm cô Nhung ngay, nhưng cách ngày cô rời bệnh viện chừng 15 hôm, ông có vào thăm cô độ 2, 3 lần, nhưng không hề xúi cô Nhung đừng khai sự thật mà chỉ xúi nên khai ông chỉ quen cô sơ sơ thôi.

Sau khi vụ này xảy ra, ông có gạn hỏi vợ nhiều lần, nhưng vợ ông vẫn thề rằng không hề có làm việc này. Cho đến nay ông vẫn không hiểu sự thật như thế nào.

Bà Thiếu tướng Tám (Lâm thị Ngọc Diệp) thường đến nhà ông chơi, còn bà Đại Úy Quyền (Đỗ thị Một) thì ít khi ông được gặp mặt.

Các người làm trong nhà ông Thức đều khai họ không biết gì về vụ đánh ghen Cẩm Nhung mà cũng không thấy ông bà Thức cãi lộn bao giờ.

Phân ưu

Được tin cụ Phùng-văn-Cảnh thân sinh Bác sĩ Phùng quốc Anh đã từ trần, chúng tôi xin thành thật chia buồn cùng Bác sĩ và tang quyến và cầu chúc linh hồn cụ sớm siêu diêu miền cực lạc.

Quân-Y-Viện Nguyễn ...